

Voor alle MASCOTTE lezers:
Doe zoals hij en begin 1970 met een schone tijd

Mascotte

MET FOTO'S
SEX 8-beurs
IN KOPENHAGEN

— Even nodden hoe ze de verleidingsgrepen zal inkleiden. Zal ik die schattige rose polsje aantrekken en dan verder niets, of zal ik het eens proberen met dit doorzichtige nachtkleedje? Alijd een wettelijke bevestiging voor een vrouw die van bevoren al weet dat het gaat gebeuren, maar toch steeds weer langzaam veroverd wil worden. Het vrouwtje heeft het er net zo moeilijk mee om zich op de juiste manier aan te kleden, als de om haar uit te kleden. Een leuk spelletje, dat geven en nemen, terwijl je toch allebei hetzelfde is het woord hebt!

De Mascotte MAGAZINE

NEDERLAND
MET EXTRA BIJLAGE f 1,75
BELGIE 17 Fr.

DRUK EN UITGAVE A.T.H.
POSTBUS 607 - ROTTERDAM
(Ongeslacht voor jongeren den 16 jaar)

BIJ DE VOORPLAAT

Ook met MASCOOTTE is de kerstseizoen te blijven, een eenzijdigse surprise bij de boos. Als je zo'n leuke vrouwtjes charme tussen de kerstgeschenken afdreft, begint dan maar gelijk met een winterlaupje. Met Sarah Hegerter kon je de winter zelfs wel door, zelfs zonder bommetje!

Saunagaden worden meer en meer populair in deze tijd. Meer-lijk als je na een dag van hard werken een paar saunjes helemaal kon bekomen. Een echt saunabad is eigenlijk een stuk in een baksteen muur en dan lekker warmtevoelen in een houten schuurtje bij een brandend houtvuur. Geen hinderlijke kleed-ingen, geen rommelige gevoelens, iedereen helemaal naast en paar natuur bij elkaar zitten. Na zo'n saunabad met gewijde mensen weet je pas wat je als man waard bent en als er dan ook een meitje als Lila bij is...

KUNST OF PORNOGRAFIE?

Twee Britse artiesten dreigen in republieken te geraken omdat zij verhoeden dat seks een persoon normaal plaatsig iets is. Paul Francis schildert grote doeken met erotisch dansen in verschillende kottieren in verlegende houdingen en lissuur Fry maakt van de doeken reproducties op kleine kaarten, waar zij een lissuur wens een konvengt.

Paul, een 29-jarige artist, getrouwd en drie kinderen, acht-dert al jaren. Zijn doeken vielen eer-gens op en werden dan ook praktisch niet verkocht. Drie jaar geleden begon hij met het kambi-dans van twee zaken die hem en om het hart lagen: vrouwen en seks. Sindsdien vliegen zijn doeken de deur uit. Pauls vrouw vindt het fantas-tisch, het grote publiek niet. Vanaf 1955 heeft hij nu al meer dan 100 schilderijen ver-kocht en hij kan nu gewoon niet ongetrouwd krijgen.

Ordnings heeft hij een tentoonstelling van zijn werken: een nachtschij-cipenaar met acht ralen door heel Londen deed onmiddellijk een bed en na de eerste dag werd de tentoonstel-ling al opgedoekt.

In de eerste plaats omdat de politie officieel opdrocht gaf de tentoonstelling van dergelijke afbeeldingen in het openbaar te stoken en in de tweede plaats omdat toch alle doeken al verkocht waren. Naar het oorspronkelijk van Paul's schilderij maakt Barber Fry kleine vliehkaartjes met erotisch wor-sjes. Deze kaartjes vliegen de deur uit, dank zij de opvallende afbeeldingen en de pakkende teksten, zoals „En na een kus“, „Wens de mijne — verzoverd“, „Wens de mijne — op alle momenten!“ Eigenlijk waren de kaarten bedoeld voor Valentijn-dag, maar de vraag bleef normaal doorgaan en een seks plan er op een dag zijn vijfhonderd pakka-tjes van ten kwarten de deur uit.

Een gedurde modeshow door de dames heen werd gepresenteerd in de „St-Londen-Club“ van Berlijn op 31 augustus van dit jaar. Een dames bootiek had de zaak afgevaardigd en haar zeer exclusieve clientèle in de gelegenheid te stellen zich een oordeel te vormen over de verschillende modetijden die langere of kortere tijd in zwang geweest zijn. Iedereen, steeds gegript een modegriep terug op iets uit het verleden, talloos voor wordt een oude stijl gereïncarneerd en aan de hedendaagse levensgewoonten aangepast. Via de Revue van kwam de Benetton-Clyde stijl en men eindigde zeke met begonnen weer, maakt, Hierboven de openingsscène, waarbij Adam en Eva in elkaar verdiept zijn, terwijl hetzelfde gaapte in dezelfde kostuums ook de show afloot met een echte uit de muziek „Hul“.

SEKS-KOFFIE IN STOCKHOLM

Als u voor zaken toevallig in Stockholm moet zijn, loep dan eens een gezellige seks-ker binnen. Het geeft niet hoe laat of hoe vroeg, de koffie staat er altijd klaar en is gegarandeerd vers. De bediening is er letterlijk uitstekend, want de serveersters gaan topless en dragen doorzichtige rokjes. Elk uur is er een modeshow te zien en de kastelen is gevuld met een overvloed van artikelen en tijdschriften. Mocht u belangstelling hebben een of meer tijdschriften mee naar huis of kantoor te nemen, de seks-bootiek bevindt zich echter in de zaak.

Geschied met drie beelden. In ondergrond — die beelden, want hij de laatste van zijn charismatische uitdrukking zou je in alle op-
winding haast nog de Verrekenen vaststellen

nacht op het kas- teel

In oktober bracht de schrijver een bezoekje aan de seksteurs in Kopenhagen. Van een tot tien uur decideerde hij rond. Na afloop dronk hij een paar glaasjes aquavit, vandaar....

Het kasteel lag verscholen tussen de bomen in een verlaten landschap. Het dichtstbijzijnde dorpje lag ongeveer zeven kilometer verder. De enige buren van het kasteel waren een oude boer en boerin, die een klein bedoornakje hadden, dat tot het grondgebied van het kasteel behoorde.

Voel leverde het bedoornakje niet meer op, daarvoor waren de pachters in oud, de boer was al drieëntwintig. Ze bleven er echter alleen vanwege de traditie. Al jaren en jaren hadden de vader van de boer, de vader van de vader van boer en ga zo maar door de grond van het kasteel bewerkt. Deze boer was echter kinderloos en binnenkort zou zijn peilicht dus wel uitsterven. Het zag er niet naar uit, dat er dan een nieuwe boer op de slecht onderhouden grond zou komen te werken.

De eigenaresse van het kasteel was vrouwe Henriette Juste Duitzen, afstammelingen van een oud edellijk Waals peilicht. Vrouwe Henriette, in de wereldling „de fruitle“ of „froule Jettie“ genaamd was een slachtop van een wijf. Een ander woord is hier niet op zijn plaats. Ze was gezegend met een paar benen als heipelen en

haar dij-omvang zal iets gewoont zijn als uw middel, als u tenminste niet te mager bent. Verder had ze een paar vleugje billen, denkt u eens aan de paarden, die in ons land welken de beuwerkaren plaatsen te trekken, en haar grootste charme (?) waren een paar enorme borsten. Deze hangers hadden een dermate grote afmeting aangenomen, dat de vrouwen, die vrouwe Jettie later kenden altijd over haar spraken als Froule Huse de veen. Voor dergenen onder u, die niet zo goed in Frans zijn, letterlijk vertaald betekent dit kultureel. Waarschijnlijk bedoelt men daarmee een flinke koezenner, maar om der wille van het rijm, het is uiteindelijk maar een kleine sprong van Juste Duitzen naar Huse de veen, want hoe hier half. Maar geloof me, beva mensen, het zou een vreemdlijk mismaakt half zijn, dat met zulke huse de wel in moest!

Er gaan over vrouwe Jettie heel vreemde verhalen rond. De een nog gekker dan de ander. Zo wordt beweerd, lei wel, ik zeg niet dat het waar is, dat vrouwe maten had als de pest. Toen ze een klein meisje was heeft ze, zo zegt men, haar hart verloren aan de

duivel. Ja, het goede mens heeft Sutan nooit ontmoet, maar ze werd snobistisch verleid op een toekening van hem uit de kindertijdel. En nu zegt men, dat frule Jettie in plaats van met een man haar spande 's nachts met een verige kok deed, omdat die het meeste overeenkomst met de duivel zou vertonen. Anderen zeggen weer, dat het geen bok is, maar dat de frule soms een nachtelijk bezoek brengt aan de stelen en dan grote zandische heeft voor Bertus de sluit.

Hoewel frule Jettie slechts zedings als met een verhaal te maken heeft, wilde ik haar toch graag aan u voorstellen.

Noo, het gaat hier meer om het nuchtel van de frule, Anne Guilbert. In tegenstelling tot haar tante, een prachting vrouwelijke, dat als het ware is geschepen voor de linde.

Om Anne draait het hele bestaan van Kasteel Duireau.

Anne is dochter tante Jettie opgeleid tot gastvrouw — in de ruime zin van het woord.

Tante heeft haar een uitstekende opleiding doen genieten, in de havenwijk van Tanger, op de Reeperbahn in Hamburg, in Soho te Londen en zelfs een stage in de kieren van Ronging Soud.

Kasteel Duireau is dan ook een onderdeel voor het betere genre. Hier staan geen mannetjes met a.o.w. gail te gluren naar een afgelichte roof in een donker stiegje. Nee hier komt de upper-ten in een Ball of in een Mercedes de oprijding op. Maar het doel is hetzelfde.

De inrichting van kasteel Duireau is uitzonderlijk klassiek. Alle kamers — en dat zijn er vele — zijn voorzien van een groot bed in Louis Quinzeest een marmeren bad en een sofa met fauteuils. De kamers hebben alle een eigen wellustende naam. Er is de Du Barrysal, de Pompadoursal, het Josephine de Bechmarasappartement enz. enz.

De clientèle bestaat uit diplomaten, groot-industrieën, scheepsmagnaten en personen van koninklijke huize. De meisjes komen uit alle windstreken. Tante Jettie gaat enkele malen per jaar op reis om slechte voorraad in te slaan. De kren is dan ook geweldig. Wil u een Japanse ylt Kyst? Ze is er en heeft Theebloemen. Wat zegt u, heeft u

lever een Yemenitische? Fatmah Yarkom demonstreert graag een rummerige bruidskanten en wat daarbij hoort voor u de Bosapartanal. Voor de damse is er dan Wasim Darrouf uit Tadjikist of Shango uit Kenia en voor de heren die van verandering van spijt houden is er bijvoorbeeld Ali ben Voessot uit Marokko of een paar seeltende Grakos Apollo's.

U met het laatste Duireau heeft een uitgebreide collectie.

Anne heeft de leiding over het „gewone“ werk. Tante Jettie neemt de scripter over de kledergewelen. Boven de ingang hangt een pechting bord „Château de Bado“. En de inrichting doet beethobbers waaitanden. Aan één wand hangen allerlei zwepen en kar-waaijen. Van kieren rinnen tot togen met knopen en remen met spijkers-punten. Er zijn dumschiroeven voor grote en kleine dammen. Er is een instrument om rad te breken, in de Middeleeuwen een geliefde middel om iemand naar de andere wereld te helpen en meer van dergelijk mariel-werking.

Hoe ik dit allemaal weet? Wel ik werk ook op het kasteel en beg dinst. Mijn opdracht is het vervaardigen van film. Sexfilms leveren veel winst op. Er zijn mensen, die er duizend gulden voor over hebben om te zien hoe Theobloemen wordt genomen door drie kerels tegelijk.

Om het filmen wat te vergemakkelijken heeft tante Jettie, die een keer vindingrijke vrouw is, in alle kamers spiegels laten aanbrengen, die een prachting beeld geven van de gelaats-tensen in de betroffende kamers. De spiegels zijn namelijk aan de andere zijde glasbeeld. Ik zie alsof, zij daar aan de andere kant moet.

Maar waarom gaat u niet eens met me mee een kluik nemen. Ik zal u graag rondleiden. We hebben een grote groep Turken, Amerikanen en Russen in hun en wie weet wie er nog allemaal kunnen komen lopen.

Leiden we afbreken, dat u om acht uur hier bent. Dan is er nog wel bijna plets te beleven, maar anders zouden de gasten u zien komen en zich afvragen wat u doet. Wat u dat kost? Ach met veel honderd gulden de man en ik ben al tevreden.

Ze doen ga ik nu eerst een hapje eten. Tot straks dan.

Leuk, dat u allemaal gekomen bent. Het is nu half negen en over een uur is er alles in volle gang.

Waar wilt u het eerste naar toe? Oh weet u dat niet? Wel laten we dan bij het begin beginnen. De Du Barrysal op de eerste verdieping. Dames en heren, niet zo dragen, u komt allemaal aan bod, hier door de spiegel met u een schijnvalken onbepaald wandende Annabelle Rossini uit Parijs. Ze maakt zich klaar voor haar bezoeker, een Russische diplomaat. We zagen een knappe brunette die in een minuscule broekje door de kamer liep. Zie begoot zich uit een fles met een of ander parfum, waste zich onder de oksels en schoor nog wat haarlijzen weg. Vervolgens liep ze naar een kiosk, opende hem, deed de handcranker aan, die crachter was verborgen en glig op bed liggen. De armen schakelde in haar hals. Ploeching zagen we haar hals roepen. De deur ging open en een man met kommerende Slavische gelaats-trekken trad binnen. Annabelle had het laken duikt tot haar halve opgetrokken. De man begon zich te ontkleden. Hij was een rijkse man, hier en daar wat te dik, maar toch niet onaantrekkelijk.

Hij nam een kleine duik op het bed, rukte het laken weg en begon het meisje aan alle kanten te betasten, te strelen en te likken. De goede man was bandig op doordouwer, want binnen vijf minuten kwam hij klaar, droevde zich om en ging slapen. Ach ja, al omse roeddeier die Russen houden van opschieten. D'r is, d'r uit en klaar is Kees.

Kent u mee dames en heren, dan gaan we een spiegelje verder. Da hier is onze studio voor paragrafische foto's, vertelde hij ons. De mannen komen hier foto's van de modellen maken. Ze geven zelf de poses aan. Ik film het geheel en heb dan de fotograaf gedolgrast, een aardig gegeven zaak u zet.

Het was inderdaad een alleraardigst gezicht. Twee knappe jongemannen keerden kennelijk terug naar hun jeugd. Ze speelden met elkaar als twee stoute knaapjes. Geven hun verbeertelijke gezichten, was het 'n aangename beghind. Een eindje verderop was een heer met een sterk verproot gelaats-trek bezig met een dame, die op haar beurt weer genomen werd

door een wasse neger. Dat is Shango, dames en heren. Zoon van een stamhoofd uit Kenia. Een uitstekend fotomodel.

Twee dames speelden met een vetkats en een andere heer deed het gewoon uit de hand.

Inderdaad een alleraardigst gezicht. Het zouden bestat leuke kiekjes worden.

De volgende spiegel was de Nere-saal. Hier kregen we een levend schilderij te zien. Een grote trap in Romeins gewone prikte (hem, is ontkleden hier met beter?) mannen, vrouwen, knopen en minajies pleegden met elkaar alle ontschietende handelingen en deden alle variaties, die tegenwoordig door velen speciaal voor inzette worden aanbevolen.

Nu een kwartierige gebod te hebben zitten kijken, gingen we weer een spiegelje verder.

Het was inmiddels tegen middernacht.

Door de volgende spiegel zagen we een knappe jongeman voor een toilet-tafel zitten. Hij begon met een wenkbrauwenspoel. Zijn gepieerde wenkbrauwen hij te tekelen. Een prachting boogje van een gersifmeerd model.

Vervolgens plakte hij een paar

— Kees, optaan Ouwel! Uitsluitend kan je hier voor de kindertjes...

lange nertswimpers aan en beschij-
ogenschaduw op. Een gouden lijnje
langs de wimpers, wat tusschen daar-
boven en wit onder de boog van de
wenkbrauwen. Een kustanjerode pruik
omkleet de hals geheel.

Van een bijzetsafteijde pakte hij een h.b. met velling en boord deze era. Een zwaargewone avondjark maakte de metamorfose rond. Wat steraden en mevrouw was klaar.

Wat is Constantine, onze ladybroeder, verklaarde de cineast. Hij komt uit Amsterdam en viert hier trouwen als enterlinder. Kijkt u maar. De jongeman was achter een rolgordijn gaan staan en een stuk of twintig gasten kwamen binnen. Men ging parolig aan tafeltjes zitten en bestelde een drankje.

Een orkestje begon te spelen, het reldorgaan werd opgetrokken en in een diffuus licht trad Constance voor het voetlicht.

Er klokte een daverend applaus. Met een stem als Hildegaard Knef zong hij „Ich bin von Kopf bis Fuß auf Liebe eingestellt“.

Op verzoek zong hij nog het schone lied van Johnny en eindigde met Agnès mei. Een had met een zeer gevoelig tekst. Constance had zijn smeltende blik op een Griekse scheepsmagistraat gevestigd en zong: 'Agnès mei you can have him, till he melts like the sugar in your tea'. Daarbij knik hij de jonge Griek aan alsof hij, Constance, de thee was en zo onmenselijk heet!!!

Dames en heren, dan gaan we nu naar het slottje kijken.

De speciale show van de châtelaïne madame Juste Dutresou in de martelkamers van Châteaux de Sade.

Het schouwspel dat we toen voor-
geschoteld kregen zaffen we niet lich-
verrezen. We keken binnen in de hol-

Het hele gewelf was spoekachtig verlicht door felle en inwendige warmte. Aan een golvende eenzijdige balk (Men zegt, dat het echte sluis) liep een jonge vrouw hing aan kettingen aan haar tenen opgehangen. Haar haren raakten bijna de grond. Een wroeste man sloeg haar met een reep, dat de strepen op haar hals stonden. Het geul en gekrijt was alomtegenwoordig.

Een lange neger was doende met een paard en kwam verruikt klaar. Tyle Chingzen, met wrede grinsen

heden een meisje van ongeveer vijfentwintig jaar op een tafel vastgebonden en brachten haar met veren in contact. Ze knielden en streefden haar overal. Toen ze lag te knokkelen van pijn werd ze op ruwe wijze door het district misbruikt. Toen nummer drie klaas was kwamen nummer één weer en zo ging het een tijdje door. Ik neem inmiddels m'n petje af voor de potentie van de Chinesen! Ik zal nog wat meer horen van hen.

Nu kørst de farsle, flusterede omme
sids. Stille græs.

Op de galei van de laatste vlammen na, werd het aarddonker in de gewelven. De muziek zwol aan tot een sacrale van geluiden. De plant, 'de Falme, met een plus' van George Gainsbourg, die door de Pauze is verboden en door vele radio-omroepen wordt gebespot, was in vergeelijking met de geluiden, die uit de luidsprekers spuwden kinder-kamer-musiek. De celia's van de gewelven weerkasten de grote krotten, die smorgende gillen van mannen, die doosboord werden, het kerkend geluk van een vrouw die haar hoogtepunt nadert en het hete, godel geluk van mannen die kletsen kroon.

Drie als duivels verklede negers sloegen op trommels en ploetsing lingen een stuk gewelf open. Uit de opening kwamen vier in laparadosvellen geklede meisjes, die een vrouwtje met de leeuw aan een heuning merweerden. Ze gingen rond een podium stiles. Op het podium lagen op de vier hoeken vier beeldschone Aniatse meisjes die werden gecroond door vier Arabieren met ontzettend grote gesichtsdeelen. Ploetsing scheurden vier andere "duivels" tante Jetta binnen. Tante Jetta was geheel naakt, haar heil behaard borst en blauw van strimmet overdekt met wonden, haar hars stakelagen en gekneusd door zweep slagen. Op haar gezicht een trek van oprechte verwoesting.

Een touw werd om haar haar gebonden, kettingen gingen aan haar armen en benen. De dwaze draadde aan kettingen en tante Jetta werd een halve meter van de grond gehesen. Toen gingen de trommels dreigen roffelen en een als Kozak geklede man waarschijnlijk Wasylj Durnow uit Tsjekint, voerde een woestuinlandsche kwelende bok met grote haren bij.

Dea. Tante Jetta begon te lachen en te zingen.

De boit rook eens, begon haar te lullen. In de takels lag tante Jotie te kronkelen van сонд.

Tante Jetta was nog steeds in extase. Na de bok kwamen de diavels en toen ook nog de Arabieren, die de menigte op het podium lieten laggen voor wat ze waren. Plotseling liet tante Jetta een geile schreeuw horen, kwam haar overleid en was ze met Jidja bevestigd.

MASKOTJES

• Datje stond voor het baam waar een leversgroot nijlpaard af en toe proestend en smuivend uit het water opdoekt. Het merkwuurde die interressante Dofje in hoge mate en toen ze een opzamer zag aankomen, klompte ze hem aan.

— Mijnheer, vroeg ze, is het zijpeerd een mannetje of een vrouwtje?

Hoogst vertaand loek de opzamer haar aan, kernde eens achter 'n oor en ze heel beknopt: „Maar juffrouw, dat kon toch eigenlijk alleen maar een ander nijlpaard interesseren!”

• Een Amerikaan is op bezoek in Nederland. Kris kraak trekt hij door het land en doet daarbij een merkwuurde ontdekking. Een relatie die hem vraagt hoe hij het hier vindt, vertelt hij dat ook, dat het hem opvalt is dat er in ons land zo weinig mensen zijn die in de „business” zitten.

— Verloren juffr, zegt de relatie, dat klopt. Als de zogenaamde nijvere business-mannekes van jullie zitten haar achter slof en grendel!

— Ik heb zo'n gevoel dat we een gezellig en liefdevol gezin gaan krijgen.

• De lang geschelde meedager was dan eindelijk in 'n kraag gegrepen. Hij had zich verkleed als vrouw.

De hoofdinspecteur was zeer tevreden over de rechercheur die de boef in de kraag gewist had en wilde graag weten hoe hij er in postpaid van een vrouw als man te herkennen.

— Och, had eenvoudig inspecteur, nu de politiemann, ik heb door een drubbe wustelheid, toen zag ik meent een dame die zonder in de elalage te kijken langs een chique meedager liep en toen dacht ik bij, dat kon niet!...

• Kort en nog jonks men de kappersaken binnen, heral 'n jas op de kapotek, gaat in de stoel zitten en zegt:

— Scheren graag!
— Alstublieft mijnheer, zegt de kapper, pakt een mooie witte doek, draapt hem sierlijk en volkouding om de hals van de jongemann, maakt een popje, zet het mes aan, pakt de kraak en gaat ritzen leuen.

— Waar wacht u nog op? vraagt de klant na vijf minuten als hij ziet dat de kapper helemaal in de kraak verdiept is.

— Op de baard grijnst de kapper.

• Men sprak er over dat opvallend veel vrouwen groot ongenug hebben met aanzienlijk oudere mannen.

— Ja, ja, wel een van de ongezonde dames, daar weet ik alles van. Nou nou mijn grootvader, anders 'n hoge leeftijd kon hij alle vrouwen krijgen die hij hebben wilde en het mooiste is, hij nam ze nog ook.

— En hoe was de gezondheidstoestand van uw grootvader?

— Prima, prima, altijd even vitaal, alleen toch jammer dat hij er aan te gronde greep is.

— Werkelijk?

— Ja, hij was typisch een beetje ijdel. Elke keer als hij weer een vrouwtje veroverd had kerkte hij die verovering in 'n wandelstok. Toen hij dan ook op andere dag een wandeling maakte langs het kanaal en een beetje met een jonge vrouw 'rinn voorbij zag gaan, bleef hij even staan kijken en leunde op 'n wandelstok. Door de vele kerren kon de stok het gewicht niet meer houden en zo is hij verdronken.

— Het zijn nu jongens, maar vanavond niet. Waarom kunnen jullie volgende week met een kortje?

• Een pikante EBI en een flodderig kasten donasboekje kwamen teveling met elkaar in gesprek.

Zegt de EBI: Ik ben blij dat het carnaval weer achter de rug is!

— Hoezo? wilde het boekje weten.

— Ach, elke dag werd er aan me gevraagd en sprak, zei de EBI, ik had gewoon geen rustig moment meer!

Het boekje vond echter: „Werkelijk? Nou ik heb echt niets tegen het carnaval!”

— Nou ja, zegt de EBI, aan jou wordt dan zeker niet steeds grinnelend met zulke dagen?

— Inderdaad niet, zegt het boekje. Als het carnaval begint mag ik altijd drie volle dagen in een handige uitrusten.

• Sam en Moos zitten in een chique restaurant en zien op de kunst: „Vlaas van alle dieren verkrijgbaar!”

— Geef u mij maar een portie olifantenvlees, ober, zegt Moos met elfen gezicht.

— Zeker mijnheer, antwoordt de ober zonder een spoor te vertrekken, maar mag ik u er wel op attent maken dat wij de olifant niet voor een enkele portie aan kunnen krijgen mijnheer?

• Twee vriendinnen ontmoeten elkaar. Beiden zijn ze heel rijk en in staat van het goede der aard met volle teugen te genieten, dank zij de goede maatschappelijke benen van hun echtparen.

— Wat heb ik gehoord Christine, heb je je chauffeur ontslagen?

— Ja, een dag of vierien geleden al. Hij is niet voortdurend genoe.

— Oh ja, er is toch in v'rendelname niets anders gebeurd?

• Kard Klap vertelt 'n beste vriend openhartig dat hij het vermoeden heeft dat 'n vrouw hem bedrukt. „Het was gisteren al de derde woensdagavond dat ze thuis kwam zonder te vertellen waar ze geweest was,” klagde hij.

'n vriend kijkt even bedenkelijk, knikt verlegen en zegt dan: „Woensdagavond, zei je? Inderdaad, dan heb je gelijk. We worden allebei bedrogen!”

• De gewingene zijnde met een prettig gevoel de cake aan de 'n vrouw gebakken heeft. „Ho, zegt hij lachend, het eerste vijftje!”

— Het staat hier duidelijk, eens zal de schone prinses uit haar slaap ontwaken en haar redder onbeschrijflijk belibben...

volle borsten, lege koppen!

Geleerden hebben dikwijls met grote nauwkeurigheid de maat van allerlei vrouwen genomen, waardoor zij in staat zijn om precies te vertellen wat voor soort vrouw het is, als ze alleen maar naar beneen of boven de hielken.

Ze blikken bijvoorbeeld vrouwen met dikke enkele geestelijk meer ontwikkeld te zijn dan vrouwen met slanke enkels.

Dit bewees tenminste dr. W. F. Berry, directeur van de afdeling psychologie van de universiteit van Ottawa en hij kan het weten! Eerder dit jaar onderzocht hij niet minder dan 148 dames-atleten en in alle gevallen bleek hij het met zijn „enkel“-theorie bij het rechte eind te hebben.

In Texas, op de medische afdeling van de Baylor Universiteit, heeft professor Edwin Krausman een uitgebreide studie gemaakt van de vrouwenboezem. Gelukkige kerel, die professor! Kortgeleden heeft hij een uitgebreid rapport laten verspreiden, waarin hij verhaalt „dat vrouwen met kleine, minder goed ontwikkelde borsten in doornieuw intelligentie zijn dan vrouwen met zware, volle borsten“.

Hoe kleiner de borsten dus, des te groter het verstand!

Hij geeft toe, dat er natuurlijke uitsproeiingen zijn — en als voorbeeld haalt hij de beroemde filmster Raquel Welch aan — maar over het algemeen is het toch wel zo, dat verstand en een flinke buste seldom samen gaan, en zeker niet bij vrouwen zonder kinderen.

De Zweden hebben kortgeleden ook een ontdekking gedaan. Ze kwamen erachter dat blondjes meer eten dan brunettes en dat de langste vrouwen meestal de beste haartjes krijgen en het meeste geld verdienen.

Met lang bedoelen ze dan vrouwen tussen de 1 meter 75 en 1 meter 85. Het schijnt dat werkgevers in Zweden bij voorkeur lange, slanke vrouwen in dienst nemen omdat zij er met hun lange benen veel aantrekkelijker uitsien en ook meer bij de pinken zijn.

De extra centimeters die ze meer heeft dan een ander, zouden ook de oorzaak ervan zijn dat ze vlugger en

beter met haar werk opschiet en langer bij een baan bleef hangen — alles nog steeds volgens de Zweedse professor.

Een zwaige van een goede 1 meter 70 lengte, met kortgeknipt haar en blauwe ogen, met bovendien nog de maten 37-26-34, zal overal ter wereld succes boeken als stripster.

Deze uitspraak komt voor rekening van professor Franz Boasgard uit Hamburg, die kortgeleden een interessante studie heeft gemaakt van meisjes die aan een strip-lease meewerkten. Zijn cijfers hadden betrekking op de gemiddelde Miss Strapper 1962.

Wij zijn benieuwd wat hem die studie op de Reeperbahn en Grosse Freiheit gekost heeft en of hij wel voldoende bevredigd is!

— Leuk dat u nu eens een wenje van mij in verveeling brengt, juffrouw Kiehlau!

't Schoonzusje

Toen Peter haar na zes maanden terugzag, leek ze snediger dan ooit. Even stond hij stil, om 't wilde kloppen van z'n hart te bedwingen. God, wat was ze edelmansement moed, zoals ze daar zat, haar lange benen over elkaar gekruist, haar vurig rode haar gloeiend in 't laatste zonlicht.

Met 'n paar pezen was hij naast haar en boog zich over haar heen, hongrend naar 'n kus van die waarme, serieuze mond.

„Peter!“ met een lichte kreel speegde Helen overend, „wat heerlijk, dat je me komt halen.“ Kus me dan, verrukkelijk schoonzusje“, flusterde Peter en sloeg z'n arm om haar middel.

Maar Helen durfde hem zachtjes terug. „Algebleet, haar nikt waar iedereen bij is. Als iemand ons ziet...“

„Mag ik m'n schoonzusje niet eens 'n kusje geven?“ Peter keek haar glimlachend in de groene ogen die hem nu bijna smekend aasgastarden.

„Strook sloepheft, Peter“, zei Helen zachtjes, „wacht tot we alleen zijn...“

Dicht naast elkaar hopen ze naar de auto, zodat z'n hand als hij toeval

steeds haar bij aanraakte. Z'n bloed kookte, hij voelde dat hij niet lang meer in staat zou zijn om zich te beheersen.

In de auto hield hij het niet meer uit. Wild pakte hij haar bij de schouders en dwong haar hoofd op z'n knien. Suddend van bedwongen geerte liet hij z'n handen over haar lichaam glijden, dat rilde onder de dunne glanzende zijden stof.

„Leef schoonzusje“, huppde hij en beet haar zachtjes in haar oorlelletje.

„Houd je nog steeds zo van me?“

„Ik ben zo blij dat Rob niet meegemaakt is“, flusterde Helen en nestelde haar hoofd nog dieper in z'n schouder.

„Rob wilde persé meekomen en er misten 'n voorwaarde aan vastknopen voor ons, maar ik heb gezegd, dat ik heel andere ideeën over vakantie had. Op 'n zwager passen als je zus in 't ziekenhuis ligt is nu niet bepaald vakantie.“

„Wat dan wel schat?“ vroeg Peter en liet z'n hand voortdurend onder de zijden stof glijden op zoek naar haar heerlijk gevoelige tepels.

„O, toe Peter, laten we even wacht-

ten", mompelde Helen zwakke, "Je weet, dat als je daar begint ..." "Laten we eerst even over An praten. Hoe denk je, dat 't niet 't is 't weer niets als bent?"

Peter wilde dat ze beoordeeld was. Daarom trok hij 'n hand terug, streefde haar verward haar en stierf de motor. Ze had haar hoofd van 'n knien, maar bleef half tegen hem aanhangen. "Is 't erg, Peter?", vroeg ze.

De dokter gekocht van niet, maar ze is nu normaal bang voor ziekenhuizen en daarom zo blij dat 't er bent."

Met 'n hand op haar knie stuurde hij de auto door 't drukke stadverkeer. Terwijl zij als 'n klein onschuldig meisje naast hem zat, haar ogen op de weg gericht en prutend over kosten en knijpen, dacht hij na. Welke fataaliteit had ooit bepaald dat zwager en schoonzuster niet van elkaar mochten houden? Was 't niet juist 't ongeoorloofde in hun verhouding geweest dat hen tot knikknien toe had geperst? Waarom mocht Helen dag en nacht in hun huis rondlopen zepend dat hij er 'n vinger naar mocht uitsteken. Omdat zij toevalling 't zage van 'n vrouw was?

Peter had er lang 'n gewetenswringing van gemaakt maar had uiteindelijk besloten dat ze 't dan toch samen maar moesten bevestigen. En ze hadden samen gekomen voor 't verrukkelijke spel der lang opgespaarde zinnen. Hun laatste ontmoeting, zo maanden geleden, was 'n tusschen twee geweest. Deze komende weken zouden 't opnoemen zijn!

Toen hij de wegen in de groote had gereden, pakte hij haar gezicht tussen 'n handen en kuste haar hartstochtelijk op de lippen.

"Laat dat eeuwige schuldgevoel, dat burger-moraal idee aangevoel nooit tussen ons komen, schat", zei hij. "We doen toch niemand pijn met onze verhouding!"

"O, Peter, ik weet 't niet, ze is 'n zin nu."

Ze probeerde zich nu te maken uit 'n ontsnapping maar hij kuste haar zo zacht dat de tranen haar in de ogen schoten.

"Ik houd van je, beveling", fluisterde ze, ik verlang zo naar de komende dagen, maar tegelijk. Kom, laten

we ontsnappen, ik denk dat An ons al staat op te wachten!"

Indertijd had An de deur al opengezet en wachtte hen op. Ze sprak de haar armen wijd uit voor haar zinge.

"O lieve Helen, ik ben zo blij dat je er bent!" Peter zag tranen glinsteren zowel in Helens als in An's ogen.

Hij wist niet, of ze zich schamen moest. Wat leken die twee op elkaar! Byna hetzelfde rode haar, alleen An droeg het in 'n knot en bina hetzelfde de figuren. Alleen was An iets minder vol. En Peter hield hoe langer hoe meer van volle figuren.

Hij voelde zich vrij overbodig bij het gesprek, dat de twee vrouwen nu met elkaar voerden en verdween dus met Helens koffer naar boven. Hij kon 't niet helpen dat hij geen grintje medelijden met 'n vrouw voelde.

Hij had van haar gekouden en hij hield nog steeds van haar. Maar Helen was iets anders. Helen hield je uit je slaap, Helen liet je niet met rust, Helen was puur vlees. Hij verveelde 't An, dat ze niet was als Helen. Even uitdagend, even heet, even overmoedig.

Terwijl hij rondliep in de echtelijke slaapkamer stelde hij zich 't grote, brede bed voor met Helen er in in plaats van An. Hoe ze hem gek zou maken met dat verrukkelijke lichaam van haar, hoe geweldig ze onder hem zou zijn, net als hij haar tot overgevoerdwongen had in een sensueel spel.

His nacht nog zou hij doorbrengen met 'n ogen, achte An, daarna zou het feest bijsteren in het keurige burgermanshuis.

Peter had moeite die avond de toegeweide schijnlichten te spelen. 't'n open draalden voortdurend af naar Helen, terwijl An de laatste instructies gaf over de wasserie, de vuilnisbak, de planten, de granteeman, de melkboer, etc. ...

Even was hij daarna alleen met Helen in de keuken. Hij had de koffieketjes keurig opgesteld en was achter Helen aangelopen, die iets uit de kast ging halen voor bij de borrel. Hartstochtelijk greep hij haar beet, terwijl ze voorover bukte, haar gespenen billen uitdagend omhoog. Kropend had hij zich tegen haar aangedrukt maar ze had zich ijverend uit

'n greep losgemaakt en was teruggelopen naar de kamer. Peter deed 'n best 't te begrijpen en hij slaagde er in zich voorstellend te bekeeren tot 't moment dat ze An bij 't meubelhaus hadden afgeleverd.

Hij had Helen met tranen in haar stem aan An horen beloven, dat ze goed voor hem zou zorgen. Toen was An schielijk 'n witte deur verdwenen en waren ze alleen.

Langzaam was Peter naar 't huis in de gruze keurige buurt teruggereden. Ze hadden niets tegen elkaar gezegd. Soms kunnen had hij, nog steeds zwijgend, hun jassen opgehangen en nu stonden ze tegenover elkaar. Voordat An wegging had ze de lusselke-gordijnen neergelaten, zodat de kamer in 'n stille schemering gehuld was. In deze schemering werd hun relatie bina onverschillig.

"Helen", met 'n scherpe stem riep hij haar. Hij was doodsbang dat ze onverschillig lich met ze ver zou durven gaan. Langzaam liep hij naar haar toe, hij wilde niets forezen. —

"Niet doen, ze Peter, niet doen", flusterde ze, toen hij haar in 'n armen wilde nemen. "I Kan niet, echt 't kan niet terwijl An daar in 't ziekenhuis ligt." Ze draaide zich half van hem af. "Hou, ik kan 't niet, we kunnen 't niet doen."

Maar Peter dacht allang niet meer aan An. Alleen deze vrouw met haar prachtige lijf wilde hij. Hoorsting hij bij 'n blikken over haar figuren gliden. Iedere avond zag hij in zich op, dat was 't moment waarop ze alle twee gewicht hadden. Hij kon zich echt niet langer beheersen, 'n hele lichaam hunkerde naar haar.

An is niet ernstig ziek Helen. We hoeven ons geen zorgen te maken over haar. Laten we nu afscheid afgeven aan ons tweedens denken. We zijn nu alle twee volwassen. Jij hebt nu nodig en ik ... o Helen, ik kan niet langer stouder jou. Laat ons afscheid: geen tijd verliesen met praten!"

Nog steeds hield ze zich van hem afgewend, maar toen hij haar schouder aanraakte voelde hij hoe ze afdeerde. Plotseling wierp ze zich tegen hem aan. "O Peter, laten we doen wat we niet kunnen laten. Ik wil zo graag ..."

Snikend nedeelde ze zich in 'n ar-

men en drong zich tegen hem aan. Hij voelde haar billen verstrakken onder 'n handen, toen ze haar onderlichaam tegen 't zijne perste.

"Laat me nooit meer los beveling", smeekte ze, terwijl ze haar mond voor 'n tong opende. "Doe met me wat je wilt!" Peter duwde 'n hand onder haar nek en voelde de warmte tussen haar dijen. Langzaam liet hij haar op 't kloof voor de haard gliden. "Mijn moet meer zo lang weg, beveling", hield hij terwijl hij haar slijke naar beneden trok, "ik ga me in je verdiepen!"

Koninkheid van best verlaten omvang te hem, haar lichaam één met het wilde, ontsnapping ritme, waarmee hij huzarenroep. Samen jaagen ze elkaar op naar het hoogtepunt, dat geen van beiden ooit zo hevig had beleefd. Als twee uitgeputte kinderen lagen ze daarna in elkaar armen uit te hagen. Het was de eerste keer geweest voor Helen dat ze de liefde nu ter plaatse beleefde had. Rob kende haar altijd eerst ontsnapping in de richting van het bed, maar dit met Peter op het vloer, kleed was veel overrompelender geweest. Ze knuifde nog zo en gaf Peter een dankbaar blikje met haar tong onder 'n oksel.

"Eet honde!", en Peter en nam haar opzouw in zijn armen.

— Seeth en een wijghedenspel!

"Het is alweer trek!"
Helen knikte en nam deze keer snel en griffoos de leiding. Even had Peter haar d'r gang gaan, maar toen dwong hij haar zijn zin te doen. Het werd een zelig gevecht, waarbij Peter alle gelegenheid kreeg zijn mooie schoonzonen van diverse kanten te bekijken.

"Je bent geweldig, schat," zei hij, toen ze voor de tweede keer "opgevoerd" op de grond lagen. "Hoe kan een man zo heffen met zijn familie!"

Die opmerking bracht Helen niet een ruk terug naar de werkelijkheid.

"O, huzel, Peter, hoe laat is het? We zouden om drie uur in het ziekenhuis zijn!"

Het bleek dat ze drie uur aan de lifte besteed hadden, zodat het tijd werd om er, tijdig, mee op te houden.

Gewapend met bloemen en boeken kwamen ze bij An aan, die hen met een stralende glimlach ontving:

"Julia, zijn schatten, hoor! Ik geloof niet, dat Peter iets te kort zal kennen bij jou, Helen!"

Even voelde Helen weer iets van de oude wroeging, maar toen ze naar Peter keek, vergat ze dat maar. Er was toch niets meer aan te doen, Peter en zij schenen voor elkaar geboren.

Zo wisselden ze gedurende vier weken de lifte af met bezoeken aan het ziekenhuis. Om hun geweten te rusten overtuidden ze An met allerlei attenties. Zelfs namen ze, in de tweede week, een draagbaar T.V.- toestel voor An mee.

"O lieverds, dat hadden jullie niet moeten doen. Jullie verwennen me veel te veel!"

M'n lieve tante moest eens weten hoe zij elkaar verwennen, dacht Helen en kuste An inder op haar voorhoofd. "Is nu alles waard als je weer gauw beter wordt. Bewerd," zei ze.

Wat maakte Helen echt, want ondanks de onbezorgde ogenblikken met Peter, piekerde ze vaak over haar nuchter. Ze was dan ook echt blij, toen An haar, na vier weken in het ziekenhuis vertelde, dat ze over een paar dagen naar huis mocht!

"Hijf alleen een nerveuze maag-aandoening te zijn", glimlachte ze. "Daar kan ik volgens de dokters alleen maar zelf iets aan doen!"

De dag vóórdat An thuiskwam,

verloor ze groot feest in het schiedboek van "Ik wil me je slijk herinneren als ik hier ben, engel", zei Peter. "Misschien ben ik een tikkeltje perver aan het worden!"

"Dat wil ik dan ook wel zijn", antwoorde Helen en gaf een prachtig stukje sirupstee weg, dat bodist mooi eerder rond het schiedboek bad was opgevoerd. Verrukt nam Peter daarna beurt van haar, opgewonden door de terpende langzame manier waarop ze zich ontstak had.

Toch had dat laatste samen zijn iets droevigs. Geen van beiden wist hoe lang het zou duren voor ze weer bij elkaar zouden zijn.

Toen An thuiskwam hadden ze het huis versierd, overal stonden bloemen en Peter en Helen slaagden er in een vrij opgewekte conversatie te voeren. In de loop van die dag scheen de stemming echter om te slaan. Peter zag hoe Helen nu af en toe onverschillig in zijn richting keek, hoe ze haar vingers pervees in elkaar streepde onder tafel, hoe verward ze soms antwoorde op vragen van An. Ineens schenen dan ook opgelucht, toen Helen na het vrij streef verpende feest-souperette aankondigde, dat ze nog diezelfde avond wilde vertrekken. "Hoe heeft me al zo lang gemist", zei ze. "Ik kan nu beter gaan!"

An, die helemaal beter schoen, hielp haar met pakken. Vrolijk hobbeld liep ze door het huis, een en al dankbaarheid ten opzichte van Helen. "Je bent geweldig geweest, schat", zei ze. "Dank je, dank je voor alles!"

Toen Peter en Helen in de auto zaten, besloot Helen in tegen zin. Peter sloeg zijn arm om haar heen en probeerde haar te zussen.

"Wat is er toch met je aan de hand kindje, trek je je het zo aan, dat je weggaat? We kunnen elkaar toch weer terugzien als we willen!"

O, Peter, het is verschrikkelijk, smilde Helen. "An weet het. Ze weet het van ons!"

"Wat?" Bijna was Peter tegen een tegenliggend opgeblijft, slingerend kwam de auto tot stilstand tegen de trottoirband.

"Je verbedt je, dat ze het weet, hè?", vroeg Peter. "Je hebt er toch geen bewijs voor. Misschien voelt ze iets bij intuïtie, maar dat zijn nog geen bewijzen!"

"Ze heeft wel een bewijs", zei Helen langzaam. "Ze heeft m'n zwarte nylon in bed gevonden!"

Peter draagt, dat-se een klap in zijn gezicht kreeg. "Hoe zijn die in godsnaam in bed gekomen?"

"Hoe ben ik in jultie bed gekomen, dat is de vraag. Ben je soms vergeten hoe we gisteren toekier zijn geweest?"

Helen sloeg nu een schamelijk teentje aan waarin voor Peter weinig lichts te bekennen was. Het was duidelijk, dat deze tegenslag te veel was voor hun liefde.

"Wat heeft An gezegd?", vroeg Peter moedeloos.

"Niet", zei Helen, "maar ze heeft me één met een blik, die boekdelen spreekt. Ze kwam met alleen maar die kousen brengen en zei: 'Die lagen nog in bed, Heijje!'. Verder niets!"

In volkomen stilzwijgen leidden ze de afstand naar het station verder af. Er volgde bij het afscheid zelfs geen kus meer. Alleen zwaande Peter nog even toen Helen voor een laatste keer omkeek. Toen liep hij terug naar zijn auto, zijn herinneren pijnigend over wat hij in godsnaam tegen An moest zeggen.

Onderweg stapte hij bij een café om zich met een paar borrels wat goed in te drinken, maar voordat hij de nodige moed had waren het er minstens tien.

Toen hij de halsdeur achter zich had dichtgedaan, hoorde hij An's stem vanuit de slaapkamer roepen: "Peter, waar ben je al die tijd geweest?"

Met de moed der wanhoop stapte Peter de slaapkamer binnen. Misschien was het beter om er nu maar alles uit te zeggen. Als in verloren school-jenreus bleef hij in de deuropening staan, stierend naar zijn vrouw die klein en braver half onder de dekens was weggekropen. Hij zag haar kleine schenke met donkere vrolijke groene ogen als die van Helen en hij voelde zijn hart krumpen van mededogen met haar. "Wat een schotf was hij geweest!"

"Liefste, kom 'ns drukt bij me!"

An stak haar armen naar hem uit. Gedwee liep Peter naar het bed en stond voorzichtig op de rand zitten, zijn blik naar het vasteland gericht.

"Liefste, het spijt me zo!" fluisterde An twee en sloes haar armen om zijn nek. Hij voelde, hoe warm ze was en lief, kleine warm die licht tegen hem

aan. Hij had zich de situatie anders voorgesteld!

"Ik heb er steeds zo'n spijt van gehad," fluisterde ze in zijn oor. "Ik ben er mek van geweest!"

Peter kon z'n oren niet geloven. Waar had ze op spijt van?

"Kom eens heel dicht bij me!" zo An en drukte zijn hoofd tussen haar borsten, zodat hij haar nacht gearde warme voelde. "Weet je nog toen Rob hier was met Helen, ongeveer een maanden geleden?"

Peter bevestigde z'n hoofd bevestigend tussen haar borsten.

"Toen ben ik met Rob naar een motel geweest, de eerste keer en daarna we hebben elkaar eindeloos lief gehad. Begrip je?"

Peter begreep het. Hij haalde heel diep adem om het te kunnen verwerken. Zijn An met die semi-intellectueel van een zwaiger van hem. Onvoorstelbaar!

"Begrip je, bevelling?", ging An door, terwijl ze hem nuchter over zijn haar streek. "Begrip je, dat ik oprecht ben, nu ja en Helen ook. Weet je wat ik denk?"

"Nee". Peters stem klonk gesmoord. "Ik denk dat ik nu ook van die maagpijn genoten ben, dat waren alleen maar zenuwen, omdat ik me zo

— En als het vroege wet of te handsta-
lijk wordt, hap, het vroegeheidste naar
herenden...

ellendig schuldig voelde tegenover jou. Omdat ik nog steeds van je hou, liefste".

Het geluk was, dat Peter haar nu eigenlijk het liefst eens de waarheid had gezegd, dat ze als vrouw toch niet de eerste had hoeven zijn. Maar hij zweng, omdat hij voelde, dat hij 'n recht van spreken verloor, had hij 'n was zo held. Hij merkte nu, dat hij haar al die maanden eigenlijk verwaarloosd had en dat hij naar haar verlangde.

"Ik ben zo blij dat je je nu een stuk beter voelt, schat", zei hij, "en dat er nu niets meer tussen ons is om ons over te schamen. Denk je dat je nog echt van me kunt houden?"

Aan antwoord was duidelijk Hartauchtig drukte ze zich tegen hem aan, kuste hem op zijn mond en flusterde de heerlijkste troetelwoorden.

Peter had weinig moeite om in de juiste stemming te komen, haar slanke menselijke lichaam krookte zich verrukt onder zijn aanraking.

Trillend van verlangen slootde hij haar heksmaal uit. Het was alsof hij haar voor het eerst zag; haar spitse kleine borsten, haar prachtig gewelfde buik, haar stevige slanke dijen.

"Wie heeft er ooit gezegd dat onwettige liefde de mooiste is?", flusterde hij, terwijl hij trillend van opwindend haar benen uit elkaar schoof.

372

— En mevrouw, wat dit niet veel leuker dan kunstmatige inneminate en het moede is...
uw man merkt er niets van!

Kerstberrassing

Zelfs de sneekbar van Onse Duck had dat jaar 'n kerstboom. 't Was weliswaar 'n wegvoersij, 'n tweedehands, maar 't stond er dan toch maar sentimenteel erover groen te wesen tussen de loempen 'n gekachthalen. 't Viel ons tegen van Onse Duck. We hadden gedacht, dat 't goed bijkeek, maar wat moet je, als je ouder wordt? De kerstbeden, uit 'n blikken transitor maakten ons pas echt moedeloos. Want 'n zware jongen, die met de Kerst geen centen op zak heeft, is 'n mislukkeling. Hij heeft 'n roeping gemist. Met de Kerst moest-ie zich bezetten en de hele reizen kunnen vergieten. Dat is 'n feit. Maar we hadden al in weken geen business meer gedaan. De kraken van Zeepe Johnny, Eenoorje en Suedepootje (alias Gus, voor 'n minnaar o.a.) hadden geen bliksem opgeleverd. Onse enige hoop was nu nog Debby, 't liefje van Suedepootje, 'n kring van 'n mond, maar wel 'n hele duvel. Je had als kerst altijd zin, om die mond er 'n flink van lange te geven met 'r hooghartige smool. Suedepootje zou 'n handen wel vol an 'r hebben. Eén, 't waren 'n's zeken niet. Hij dacht, dat zo alomte verheeld op 'n was, maar gelet op 'n was niet zo prettige voelkosten, dacht ik dat 't Debby meer om de eedswaardig was.

Zoals nou ook. Ze zat met verheeld ogen naar 't paradijs in kijken, dat Suedepootje voor haar op de bar had neergelegd.

"Dat is voor jou, poes, als je ons uit de paradijs moet je belooft hebt". Ze strekte 'n fel beschudde klauwen naar 't weer uit, maar Suedepootje gaf er 'n verspreide blik op.

"Afdruiven manne, je krijgt 't pas, als de zaken gedaan zijn", ik zag de hebbachtige blik waarmee ze 't collier volgde toen Suedepootje 't weer in 'n zak liet verdwijnen.

"Veilige zo", gronde hij, "Kom nou op met je plan".

"Ik heb trek", klaagde Debby, "Ik heb je gezegd dat ik alles na 'n lekkere hap zou vertellen".

"Nou goed dan", bromde Suedepootje en bevestigde voor ons allemaal twee broodjes halftom.

Terwijl we, met onze ruggen naar 't Kerstboomje gekoerd, zaten te kauen, legde Debby 't plan uit.

"Kijk, ik heb 'n nieuw baantje", zei ze. "Op 'n soort woningverhuurbureau. Speciaal huizen van rijke stinkers, die met 'r juweelen in de zon gaan liggen op Mallorca of zo. Ze willen dan niet dat hun mooie huizen alleen achterblijven en daarom verhuren ze die, bij ons bureau. Ik kan de sleutels van al die huizen krijgen, om 't met 'n klant te gaan kijken. Gemacht?"

"Nou niet helemaal", gronde Eenoor, die als niet al te snagger bekend stond. "Je denkt toch niet dat die rijke stinkers van jullie hun bootjassen en juwelen zo maar op 'n nachtkastje laten liggen voor ons, he? Je denkt toch niet, dat wij in bankstelen gaan doen of tevertoef? Je weet toch wel met wie je je maken hebt, he?"

Debby stond Eenoor een blik toe, dat heftig schoten om 'n onderkent de grond in te boren. "t Was maar beter geweest, als je anders oer er ook 'n afgewen werd, uitkijken, 't haartert toch zoet", snabde ze. "Mijn plan is natuurlijk afdraken te maken van die sleutels en dan later terug te komen. Op 'n avond, waarop onze bukkige huizers bijvoorbeeld naar de

opere aan. Op zo'n avond liggen de spullen meestal wel voor 't gruppen, of althans in een of ander klein klunne. Maar zo'n ding heb ik zo voor 't opeensmaken, he schat!", wendde ze zich tot Suedepoortje.

Suedepoortje keek geïnteresseerd en drukte zo'n vette lippen liefkoosend in haar nek. „Je bent steroegedheid," zei ze, „wanneer is de actie?"

„Ik heb gedacht vanavond al," antwoordde Debby. „Iedereen is vanavond thuis, hang met Kerstbomen versieren en zo en ik heb tegen de baas gezegd dat ik 'n stel klanten had, keurige lieden, die persé deze dagen nog over 'n huis wilden besluiten. Omdat 't morgen Kerst is, heeft ze me 'n beetje extra poen meegesproken, voldoende om er 'n fijn feestje van te bouwen. Oké, jongena?"

Nou, wij vonden 't ellang best, we hadden tenslotte wat te doen.

„Laten we om zes uur afspreken bij Waterloo Station," zei Debby, „dan heb ik wat schopen gedaan en gaan we met een de bus bekijken, om later goed de weg te weten. Kennen we lachen!"

Grinnikend sloegen ze haar op haar mooi gevormde schoudertjes. Tijdens dat was 'n maid, ze had waarschuwing de leidendespectanten van Suedepoortje overgenomen!

„Zeg, Guusje," bleemde ze, terwijl ze zich dicht tegen hem aandrong, „als je nou toch zo tevreden over me bent, waarom geef je me dan nog niet die parafjes. Hé toe, ik beloof je..."

Wat ze hem precies beloofde ging in 'n nacht gefluister verloren. We zagen Suedepoortje's geflompeld gezicht in 'n grijns trekken en even dachten we, dat ze toe zou geven. Maar toen durfde hij haar met een klap op d'r billen de deur uit. „Vooruit, en 't werk," antwoordde hij. „Julie vrouwen zijn veel te voorbarig. Na de zaken heb ik gezegd en we motien verdamma nog begonnen!"

„Dat we werkelijk nog maar net aan 't begin stonden van de grote slag, merken we die avond, toen we in 'n dichte mist op zoek waren naar ons eerste doel: „River Prospect.""

Debby had ons voor Waterloo Station in haar knalrode karretje geladen.

„We moesten in Wiermoed zijn, 'n uitloek van Berkshire," vertelde ze, terwijl ze lachend door de mist lieverde. „De baas wist niks meer te vertellen dan dat 't „River Prospect" heet-

te. 't Zal dus wel ergens aan de Theems liggen!"

„Dat „ergens aan de Theems" bleek erg vaag, vooral als 'n praktisch ondoordringbare mist. We stonden doodsijs erin, dat de temperatuur wel rillende Debby ergens tegenop zou knallen. Gelukkig was 't in Wiermoed doodstil, ze zag geen sterveling. Nadat we ongeveer tien keer 't schilde pientje waren rondgereden, maakten we Debby voorzichtig attent op 't feit, dat ze kennelijk verdwaald was.

Met doodverachting drukte ze 't rempedaal in, zodat Guus met z'n hoofd tegen de voorruit kwakte en wij achterin door elkaar liegen. Vloekend en kreunend bood Guus aan, om in 't café dat we ook al tien keer gepasseerd waren te gaan vragen, waar „River Prospect" ergens lag.

„Zo'n dars kast weet iedereen te vinden," zei hij. „Ik heb verdamma genoeg van dat circuit rijden van jou!" Belogd draaide Debby haar laatste rondje en zette koers naar de herberg „The Blue Lion."

— Pos op uw voeten, dames!

MASCOTTE'S KUNST GALERIJ

„Dat beeldje in Kopenhagen zit toch anders"

Even nu uitlokkend

Au, ik brand haast rijp...

Ik doe ook mee aan de anti-bra-aktie!

Met 'n zakdoek tegen 'n neus gedrukt verdween Suedepootje door de matglaas deur, waar achter wel boeg rood licht brandde.

't Daurde lang voor hy terugkwam, maar toen hij kwam was 't ook met 'n gangetje. We kregen de indruk dat hij bij kop en kont de „Boue Lion“ weerd uitgemeten. Struikelend kwam hy tot stilstand bij de motorkep, 'n verschopte kleine kwadehardige dwerg.

„Stap toch in helpje,“ kigde Debby allerwereldstijkt en haeld 't portier wijd voor 'n open. „Je gaat me toch niet vertellen dat je niet met twee woorden hebt gesproken?“

„Die boereninkels!“ hield Suedepootje, terwijl hij zich steunend in 't wagentje lees, worden ogerlijkkelijkt nijdig als je iets zegt van boerenkenner of zo iets. D'r was 'n precht van 'n mond achter de bar: pknarw haar, vurige ogen en zulke tuten. Zit ik wat mee te anterspen. Ze schen me aardig te vinden. Ging steeds meer voorover hangen, zodat ik helemaal tot aan 'n navel kon kijken. Wat 'n gezicht! Weerd die ene krel, die an de bar zit wordend ik vraag, wat-ie zich wel verheeldt: 'n boerepummel. Smijt-ie me d'r uit.“

„En weet je de weg schijfel“, vroeg Debby naastgades. We zijn hier niet gekomen om over jouw avonturen te praten.“

„De derde straat links en dan recht-door, tot aan de Theems. Kan niet misen.“ Suedepootje schen opgewekt, ondanks 'n bloedneus en dichtgetlagen linkeroot. Hij hield van vrouwenvles. Waar ie 'n vendian haalde, begrepen we nooit. 'n mond zoals Debby bijvoorbeeld, was 'n brulij. Echt niet 't type voor 'n „wilde kralen“. Zeker niet voor 'n bijna afzichtelijke dwerg als Suedepootje. Kruin, vrouwen waren ook verrinde wezens.“

De inlichtingen van Suedepootje bleken volkomen juist. 't Scheelde 'n haar of we waren de Theems ingedoken. Plotseling hield 't straatje op. Zonder enige waarschuwing ging 't over in 't donkere, dragende niets van 't water.

Debby had eventjes nodig om bij te komen. Toen vroeg ze Suedepootje met 'n bedrukt stemmetje om 't stuur over te nemen. Voorzichtig reed Suedepootje 'n eindje achteruit totdat we weer veilig op de vaste wal stonden in plaats

van met onze mokerkep half in 't water. „Hier moeten we langs de rivier naar links,“ zei Suedepootje. Schakkelend in al 'n vuur pleetende het karreke over 'n smal jaagpad, slappend en schellings langs 't water.

„JA, 'n boedje jongens, laten we 'ns kijken,“ riep hy toen we zo ruim twintig minuten waren doorgeliebert.

Eensur stapte beëldwijing uit en het 'n lantaarn op 't bord schijnen.

„River Prospect,“ lazen we. Verdwaand keken we naar de gul, die recht 't water in wees.

„'t Is 'n boot jongen,“ riep Eensur en het 'n zaklantaarn over 'n houten constructie ghyden die kennelijk 'n loopbrug moest voorstellen.

„Daar ga ik niet over heen“, huiverde Debby en maakte statuetten, om weer achter 't stuur te schuiven.

„Daar ga je wel over, ben je nou helemaal,“ beval Suedepootje. Dat is jouw „River Prospect“ en je hebt ons hier naar toe gehaald. Dacht je misschien dat we helemaal toringspen, zonder iets gezien te hebben. Vooruit, tussen ons in.“

Suedepootje toek Debby, die heftig tegenstribbelde, uit de wagen en duwde haar in de richting van Eensur, die al 'n paar passen de loopbrug was opgegaan. Gilletjes slakend wiebelde Debby de tien meter gladdie plank af, die naar „River Prospect“ voerde. Ondanks de kunstsmijg, amesdigeeren beedjes, die als leuning stonden, was 't zelfs voor ons nog 'n angstig karwei. De mist was hier nog dikker dan op de wal, 't water klotste scheljes op 'n drie meter onder ons en ergens in de verte hoorden we het naarpostige geloei van de miltboeren op de rivier.

Voor ons domde „River Prospect“ op als 'n stout prookschep. 'n Was 'n hoog ongebouwd jacht met plemeing waarschijnlijk in de zomer, maar nu om de rivier van te krogen.

„Ik heb 'n Kerstboom schien de bak,“ begon Debby aachtjes, „an whiskey en zo.“

„Kerst koken mond, of we d'r wat mee doen kunnen,“ bromde Suedepootje. „Eerst effe de kat uit de boom klinken, dan, dan sturen we zo meteen Zeep Johnny om je schierbak te lichten.“

Zo se men zat 't er nogal aantrekkelijk uit. Met Debby's sleutels kwamen we van 'n moer met de hand beweekte

huiten deop de woonruimte binnen
wou't 'n die woerd een spieke boel
was. We heten ons zaklantaarn over
't interieur glijden: Jezus, die heb-
ben smaak! smakte Suedepoetje god-
kendend met z'n lippen, niet je dat
bar 'n kijker?

Met kennersblik keken we rond.
„Die hebben 'n smaak dute,\" grinnik-
te Kenoor. „Hoeveel moet dit aan hun
opvoeding, meufvrouw?”

„Vijfhonderd gulden per week,” ant-
woorde Debby, die met naast 'n radio-
pomp installatie had neergevuld en
haar kinste op haar gemak wat los-
ser maakte. „Ik kan 't aanbevelen,”
waarmee niet duidelijk werd of ze zich-
zelf of de boot bedoelde.

Zeep Johnny, die alle lichtknopjes
ontdekt had, was nu in de keukens aan
't rondscharen. „Ze hebben niks te
hikken overpeelen,” klaagde hij. „Kijg
gastvrij zijn ze niet!”

„Ik heb wat bikkels meegenomen,
genoege voor 'n Kerstdinnetje,” roep
Debby naar de keukens. „Als jij nou eerst
zorgt, dat 't hier warm wordt, maken
we str 'n tolle avond van. Ik geef
een drup-tenne!”

Gedruiszaam ging Zeep Johnny op
zoek naar de verwarming. „Allesmaal
electriach,” rep-je enthousiast. „We
sleiden de boel 'n fijn gaas opteken.”

Tegen laten kwam er 'n beetje sfeer.
Guus zat juist met Debby's bloie boest
in zijn hand toen de boot angstigkend
begon te kraken. Tot nu toe hadden we
alleen maar 'n lichte deining gevoeld,
maar nu ging de boot haffig op en
neer, zwaai als 'n stougerend paard.
„Wat zalde me nou libbet!” brulde
Suedepoetje. „D'r is d'r toch geen een
met z'n belzadde sedemeter tegen op
gevoerd?”

Met Debby gillend van de zenuwen
achter ons aan renden we 't dek op.
De eerste seconden konden we geen
doender zien, maar toen hadden we 't
plotseling allemaal gelijk in de gat-
ten. „De looppirag is weg,” smakte Kenoor,
„en wij liggen z'n twintig meter van
de kant!”

„Hoe kan dat in Godnaam,” huilde
Debby. „Ik kan niet zwemmen.”

„Hoe mette we d'r ooit afkomme,”
jammerde Zeep Johnny.

„Wees maar bly, dette me met niks!”,
gronde Suedepoetje, die met 't sar
van 'n geknudeerde treur de roffing hing,
waar eens de looppirag had gestaan.

„Ik snap d'r geen halle van,” 't Ge-
kraak en 't woeste geknammeld van
de boot was nu opgehouden. „'t Was niet
of er niets gebeurd was, behalve dan
dat we d'r niet meer af konden!”

„Nou, ik zo zegge jongens,” stelde
Suedepoetje voor. „Laten we gaan mof-
fe en morgenochtend bij licht de boel
'n bekijke!”

„Ik doe geen oog dicht, ik heb z'n
idee, dat we hier eewig mette blij-
ven,” smutterde Debby, naar tot genoe-
gen van Suedepoetje die zich al een
hele nacht op een wakkerie griet zag
liggen.

„Kom mede, ik weet wel 'n slaap-
middeltje voor je,” Beischermend sloeg
hij z'n arm om haar heuvelen en loodde
haar mee 't trappe af naar de slaap-
cabinets.

„Hij heb makkelijk praten,” zei Zeep
Johnny. „Met z'n meid in je nest heb
je nog plezier al bij je op sterven.”

„Nou, hij hever dan ik,” antwoordde
Kenoor. „Ze gaat nou alleen maar zo
gedwee met 'n mee, omdat ze luk is
op die parls. En je zal zien, dat ze die
vanacht nog van 'n loekrget. Ze zal
de beestachtige dingen uithalen, al-
leen, daarvoor. Ik ken dat soort wij-
ves.”

„Nou en toch mag ik dat makkelijk
wel,” mymerde Zeep Johnny, terwijl
hij melischeliek in de mast staarde.
„Hoe z'n meid dan geen mede op
'n nacht z'n dege?”

„Ga nou alre, dan vergiet je de hele
troep,” Kenoor sloeg Zeep Johnny
op z'n schouder en dook de trap af
naar beneden. Er waren groter slaap-
kabinets voor ons allemaal, inclusief in-
kers en beddengoed. Maar we doken
zo maar onder de dekens. 't Was weer
een van die rot Kerstmassen, die je als
zware jongen zo vrende. Maar ja, fes-
ten had je te accepteren.

Toen we de volgende morgen één
voor één aan dek kwamen met de hoop
op 'n wonder, zagen we pas goed hoe
we in de netten zaten; de looppirag
was met geen mogelijkheid terug te
halen. Hij lag kromm netjes henge de
wal, alsof iemand 'n daar had vast-
gemaakt. Hoe meer we zagen, hoe
meer we eigenlijk van 't laatste over-
tuigd raakten. Aan de looppirag met na-
melijk 'n zware ketting en die ketting
was nu om 'n peal aan de wal gesla-
gen, dunt, voor kees.

We keken elkaar aan.

„Wie heeft ons dat geflirt?” bulder-
de Suedepoetje. „Zou dat een of an-
dere bewaker zijn geweest, die op de
boel moet passen?”

„Ik ben doodsbang,” huilde Deb-
by in haar doerachtige niemandslij-
je en ik stierf van de longen.”

„Jes, mede, we verspreken allemaal
van de hanger,” geurde Zeep John-
ny. „Maar dat met je eke vergieten,
hoor. D'r benne belagrijker dingen
in jouw karotte bijvoorbeeld. Zigt al
ons spul voor de afdrucken en zo Hoe
keuze we daar an komme?”

„Ik kan 'n vuur maken,” stelde Ke-
noor suizelend voor. „Mischien dat een
of andere boot, die voorbijkomt.”

„Tee, man, je ziet toch zelf dat er
nou niet die rot Kerst geen boot voor-
bijkomt,” schreeuwde Suedepoetje.
„Wie kan d'r zwemme?”

Natuurlijk kon niemand zwemmen,
daar waren we echt geen types voor.

„Me Kerstboom,” huilde Debby nu
echt. „Wat doe ik ook met 'n stel kerels
als jullie, alleen maar goed om me te
pakken en voor de rest ho maar! Jul-
be benne niks, niks!”

„Nou schafte, vannacht piepte je wel
anders,” grinnikte Suedepoetje. „Of
speel je alleen maar de hoer vanwege
die pareltjes?”

„Je bent 'n schoft,” siste Debby. „Ik
hant je, ik hant je!” Stampend rende
ze 't trappe af naar de kajuit.

„Ik begin dat leeder door te krigen,”
mompelde Suedepoetje. „Vannacht heb
ze om de tien minuten aan me ksp lig-
ge muieren over die ketting. Ik ge-
loof waarzeging dat ze om mij geen
bliksem geeft.”

„Je hebt 't d'r toch niet gegeven, he?”
vroeg Kenoor.

„Ben je bedandend, ik hou d'r lie-
ver nog effe stoel. Als ze 't centmeil
in d'r pote heb, heb je kans, dat ze
niet meer meespeelt. Hè, wat is dat
daar?”

We keken allemaal in de richting,
waar Suedepoetje nou heen stroomde
te tuen.”

„D'r is waarschig 'n wot. En hij komt
hierheen, juistte Zeep Johnny.”

„Hou je effe gedult, jong,” siste
Suedepoetje. „Guus julist nou naar
beneden, dan hou ik 't sakt in de
gaten.”

„We moeten zwemmen,” zei Kenoor.
„Den stopt-je. Met z'n allen vallen we

veel meer op!”

We begraven als gekken in zwam.
Alhoewel 't nog steeds erg mistig was,
stopte de lange groene slee vlak bij de
kajuit.

„Godverdomme,” siste Suedepoetje.
„'t is die zwaarte!”

„Welke zwaarte?” vroeg Zeep John-
ny. „'n enthousiaste grins verdween
als hij inderling van z'n gezicht, toen
hij Suedepoetje aankkeet.

„De zwaarte van dat café, waar ik
de weg gevraagd heb en waar die kerel
me d'r uit geflikkerd heb. Wat moet die
meid he?”

„Mischien wil ze effe,” suggestie-
de Kenoor flinkje.

„Hoe je smerige rot karsen,” barste
Suedepoetje los. „Kon je niet zien, dat
dat 'n dame is?”

Nou, 't leek er inderdaad wel op.
Uit de slee stroom 'n ranko schoonheid
in horizontaal. Op die afstond kon je
zelds nog zien, wel voor pechtige grote
donkere ogen ze had. 'n echte flimster,
'n dure!

„Tjonge,” rachtte Kenoor. „Je hebt
niet overdeuren zeg!”

De schoonheid zwaaiete vriendelijk
naar ons. Dat lichte Suedepoetje ken-
nelijk op. Hij schrepte tenminste z'n

— Vannacht heb je dan nooit gehoord van
m'n breve kleine halpjen; een Kerstmis
wordt ook ouder!

koel en riep opgewekt: „Goede morgen, Cynthia, leuk, dat je ons op kerst zocht. We gaan nu meteen ontbijten, 'n Kerstontbijt, doe je mee?"

„We hielden onze adem in. Wat zou er nou gaan gebeuren?"

„Ik dacht niet, dat jullie dat verded hadden schoorsteenvoet." Alleen het terug over 't water.

„Wat niet verded?" vroeg Suudepoote en begon weer 'n beetje angstig te kijken. „En waarom noem je ons schoorsteenvoet?"

„Nou, eigenlijk verdeden jullie dat ik 'n hier neefjes had zelden tiddit m'n verloofde overmorgen komt om jullie in de aar te zetten, als je voelt wat ik bedoel schreeuwen?"

„Wie is je verloofde dan wel, m'n mooie engel?" Gromde Suudepoote met 'n onschuldige stem.

„Dat is die portige knaap die je voor boereinkel hebt uitgehouden en die je toen uit de „Blauw Lijn" heeft gelutteld, weet je nog wel?"

„We zagen Suudepoote verbleken. 't Zat ook wel mooi aan, m'n groenig verpakte Kerst hadden we nog nooit gehad. Die mooie meid kon ons maken en breken."

„Er zat natuurlijk 'n prachtige peemoede voor 'n m'n," leemde Cynthia. „Ik heb gisteravond jullie wagonje nu nagesocht. Jullie hebben daar spulletjes bij je, beestje geen kinderspeelgoed. M'n verloofde zal 'n mooie vangst doen, als die van Kerstverloofte terugkomt."

— Ik zou wel eens graag willen weten waar je die meidjes voor goed geld nog verded hebt.

„Och lieve Cynthia," ansekte Suudepoote met de pareljes angstig over 'n bovenlip ontkende de kus, „dat kom je ons niet aandoen. We zijn goede jongens en 't is Kerstma, ook voor 'n zware jongen."

Cynthia zette haar dure schoentjes voorzichtig in de madder en kwam naar de uiterste rand van de wal gelopen. „Die Kerstboom achterin kinderen," verklaarde ze en haar stem klonk ernstig, „die heeft 't voor mij gedaan, snap je?"

„Wat bedoel je?" vroeg Suudepoote gespannen.

„Nou die boom heeft me ontroerd. Ik weet namelijk verdedde goed wat jullie van plan waren, ik kon de bewoners van „River Prospect" goed. Zou den jullie soort moet op hun boot leeten. Maar omdat mijn verloofde toch niet de Kerst naar 'n suweld is, zou ik best graag in jullie ondoorlichtige gezelschap Kerstma willen vieren. Ik heb jullie nog lang genoeg in de gezamen leeten zitten."

Zonder verder commentaar begon ze de loeping los te maken en naar ons toe te draaien. Toen Suudepoote en Renoo 't gevaart aan de „River Prospect" volmaaktten, begonnen we weer als gekken te deinen. Maar deze keer schrokken we niet. Integendeel, we sloegen elkane op de schouders en toen Cynthia voel aan boord zette, ging er 'n luid „haars" op. „God, wat was dat 'n overpandende snapt! Je kon er als kerel niet afhijven met je ogen. Ze schreef dat soort bewondering wel gewend en het zich als een beestje met 'n charmante glimlach welgevallen. Zelfs Debby sloofde zich onzettend voor haar uit. We hadden de Kerstboom en 't stem en dronken op Debby's koverje en binnen een half uur zaten we onder de Kerstboom aan de dubbele whisky."

„'t Ging waarschijnlijk om de Kerst van ons leven worden. Want Cynthia schreef om de verlossing met bang van kerst Millimeter voor millimeter liet ze haar korte rokje omhoog schuiven totdat ze praktisch in haar zwarte slipje zat. Ze leek 't helemaal niet erg te vinden, als een van ons zo af en toe 'n hand 'n onder haar rokje liet glijden, 'n gebaar, dat bij Debby altijd voor Suudepoote graterveerd was geweest. Maar nu werkte Cynthia's voorbeeld aanstekelijk. Onder

't goedkeurend oog van Suudepoote liet ze zich lekker door Renoo krollen, die af en toe door Zeep Johnny geamuseerd werd.

Plotseeling spreng Cynthia echter overeind, zodat Suudepoote weer bijna 'n bloedneus kreeg.

„Kom, jongens," riep ze, „Debby en ik gaan 'n sirpseus doen voor jullie. Maak de breuken maar vast los."

„Och," riep Debby, die helemaal in de ban van haar zwarte sekeras was. „Och, we zullen jullie 'n wat laten zien, wat een fijne wilde plaats op!"

Grijnend liep Suudepoote naar de pickup en zette de „Biden" van Rayval op.

Gespannen leken de twee meisjes elkaar even aan, de een klein, petig, blond, de ander lang, slank, mysterieus, donker. Toen barsten ze plotseling met de muziek los. Met felle en toch gezamen bewegingen draaiden ze om elkaar heen, als twee wilde dieren die elkaar bevoeren. Af en toe struikelde ze 'n lange haar weg voor hun ogen en dan zagen we hun ogen glinsteren.

Plotseeling echter, met 'n kreet van triomf, had Cynthia Debby's truntp over haar hoofd getrokken. En daar stond Debby, armen gekruist over haar naakte borsten.

„Moet je die dingen zien staan," gronde Suudepoote goedkeurend.

Langzaam had Debby haar armen boven haar hoofd getrekt en bewoog zich nu, met wegend bovenlijf om Cynthia heen. Toen plotseling dook ze met 'n apeslike beweging achter Cynthia's rug en rillde 't daar ging Cynthia's rokje naar beneden.

„We applaudineerden voor wat we nu te zien kregen. Cynthia's zwarte slipje spande om twee volmaakte billen, haar heupen glansden al even getint als Debby veel voor haar op de knien en tilde een van haar voeten op, om die te kussen, zoals alomeren vroeger deden."

Cynthia maakte daarop zelf haar blouse los en liet die langzaam van haar schouders glijden. 'n Kleine zwart knien beha hield nog even haar tuten gevangen, waarvan we nu al de volgende ronding te zien kregen. Cynthia ging daarop achter Debby staan en dwang haar in een strak gespannen boog naar achteren te zakken, totdat

haar hoofd de grond raakte. In deze stand trok ze Debby's slipje uit, die daarvoor één voor één haar benen met een sierlijke beweging naar voren stak.

„'t Leek wel alsof de twee meisjes altijd al 'n danspaar hadden gevormd. Ze bewoogen hun prachtige, helle lichamen in een perfecte beheersing zonder enige hapering. Nu trok Debby in een woede dans Cynthia's slipje uit. Millimeter voor millimeter trok ze het zwarte dingetje naar beneden, totdat 't niet langer zat, als 'n vodge op Cynthia's voeten lag. Toen nam Debby Renoo bij de hand en bracht hem aan Cynthia's voeten. Trillend van genot strakte Renoo 'n band uit, maar met 'n meesterlijke beweging had Cynthia 't knoeke zelf gegrepen en reade er nu, gliddend van plezier, mee weg."

In 'n ommekeer van tijd zagen we haar allemaal achteren. Debby in chas. Maar Cynthia had 't soepel lichaam van 'n panier. Met haar lange benen sprong ze over stoeien en banken, zwoeg ons dragen voor de voeten, waar we over struikelden en gierende van 't lachen, waar wij lagden. Maar eindelijk hadden we haar toch ingesloten. Wild van begeerte sloten we ons op haar met Debby tussen ons in. Dat niemand daarna iets tekort kwam, is wel duidelijk. 't Was soms alleen 'n kwestie van aan de beurt komen. Als u begrijpt, wat 'n zware jongen harnas bedield!"

— Doe niet zo vervekt. Hoe kan ik nou ziken naar een red-vondje gaan?

De Kapper

De ongewone opdracht die hij 's avonds na het sluiten van zijn kapperszaak ontving, hielp hem aan een afspraakje met een lieflijk onbekend blondje... of was het een brunette?

Ik was net klaar met het aanvegen van de zaak en had alle losse vlokken haar uit de hoeken — die mijn hulpje strijk en net overlast — op een kruijs boogje gevoegd, toen de telefoon ging. „Met de kapperszaak van het Meridian Hotel,” zei ik terwijl ik de hoorn van de haak nam, op de klok zag ik dat het precies drie minuten over acht was.

„Hé je maar één schoerstoel in de zaak?” vroeg een zwart mannenstem. „Ja, dat klopt en ik ben juist...” „Hoe oud ben je, knaap?” „Oud? 46, maar wat...” „Getrouwd?”

„Ochhik met,” antwoordde ik zonder er eigenlijk bij na te denken. „Trouwden is houteren,” merkte de stem aan de andere kant van de lijn filosofisch en taalkundig verre van juist op. „Luister, ik zou graag een afspraakje met je willen maken...”

„Ik ben net bezig te sluiten,” viel ik hem in de rede. „Ik heb er een drukke dag op zitten.”

„Ga je naar rustig door met sluiten hoor knaap. Ik wilde je alleen maar even vertellen dat ik voor het eerst volgende uurtje van je bijkhaar zo kostbare vrije tijd best een honderdje wil neerleggen.”

„Dollars?” „Dollars? Zo in het jasje?” „Ben je soms begrafenisondernemer?”

„Begrafenisondernemer? Waarom zou ik begrafenisondernemer zijn?” „Omdat die tegenwoordig barakken van het werk, nu iedereen zijn snor en baard laat staan en het haar laat groeien,” legde ik uit. „Elke kapper staat al met één been in zijn graf.”

„Zo te horen verdien je het worst in de pap niet in de zaak van je. Eufin, dat is trouwens jouw business! Wat ik ben doet trouwens niets ter zake. Laat het licht nog maar even aan, we zijn só bij je!”

„Wel? Maar luister eens, man... ik ben helemaal met genteresserd...” de verbinding was echter al verbroken.

Ik overdecht dat wanneer ik er een beetje haast achter zat, ik misschien nog net op tijd weg kon wezen voordat mijn onbekende klant binnen zou komen stappen, maar net had ik het scherm laten zakken of er werd net een ring op de glazen buitendeur ge-

ikt. Vraag haalde ik mijn dagontvangst uit de kassa en berg dat onder een stapel doeken, voordat ik de deur open deed en de lange, nauwe gang inkeek die naar de lobby voerde. Het enige wat ik zag was een korte cragpans gedrongen boekje korel met vierkante kaken. Zijn glimmend rode gezicht wees er op dat hij zich pas had laten scheren.

Ik kreeg er nog meer de pest in dan ik al had en zei: „Als je soms die lichte-keek best die aquat opgebeld heeft, dan...”

„Dat ben ik, knaap,” onderbrak hij me terwijl hij een grote vleesklomp van een hand naar me uitstak. In de hand hield hij vijf bijlatten van \$ 20.

Eigena automatisch nam ik ze aan. „Zo, geef me nu eerst maar eens vier van je allergruotste lakens, van die echte paardelakens-graviken, ja?”

„Lakens?” „Ja, zo noemen jullie die dragen toch die je een klant ontslaat voordat je gaat knippen of scheren?” vroeg hij op een toon alsof hij het tegen een onmondig kind had dat hem niet begreep. „Vier staks!”

Ik liep naar de kast en nam er vier kaplakens uit die ik hem overhandigde. Erg veel begreep ik er nog niet van, maar ik hield \$ 100 in het handje, dus dat zat wel snor. Net op het moment dat ik die vijf bijlatten in mijn zak wou laten glijden, verdween Glimwormpje, zoals ik hem al zo stelde was gaan roemen, met mijn lakens de gang weer in. Als dit al als een grap bedoeld was, zou de financiële strop toch in elk geval niet op mijn schouders neerkomen, bedacht ik.

In minder dan geen tijd was hij weer terug, maar wat hij met zich mee naar binnen bracht, deed me sprakeloos van verbazing staan.

Naar binnen wandelden mijn vier lakens, overvuldigd over de hoeden en bovenhoofden van vier volkomen gelijk geklede en in groot mini-rijks gestoken meisjes. De bijzondere lange tenen waren allemaal gestoken in prege dwarsde grompe pumps met hoge naaldhakjes.

Ik stond nog steeds vol verbazing naar dit in gelid aangetroden harem te kijken, toen het plotselinge geklik van het nachtelijk me deed beseffen dat Glimwormpje de deur op slot had

gedaan en het hoofd „Gedoten” had opgehangen.

„Hé zeg, wat voor de droommel...” „Hier hebben we geen potentiekleren bij nodig, knaap,” legde Glimwormpje uit. „De voorgegemaatregelen zijn natuurlijk maar je normale arbeidsloon in die \$ 100 ingesloten!”

„Arbitrairdom!” Maar wat moet ik dan in bemenselom doen?” vroeg ik, nog steeds hevig genteresserd naar die versterking hoegenaakte, danken baren klyden. „Ik ben geen dames-kapper. Wat is dan toch in godsnaam de bedoeling van al die poppenkast?”

„Kalm hoor, knaap,” probeerde Glimwormpje te zeggen. „Je begrijpt het trouwens allemaal verkeerd. Het heeft eigenlijk niets om met luf en het enige wat je te doen hebt is het haar op de juwelendoogen van die meisjes weg te scheren.”

„Juwelendoogen? Je bedoelt op haar...”

„Precies! Zie je nou dat het allemaal niets te betekenen heeft, ouwe jongen!” riep Glimwormpje opgelucht uit. „En die lakens had ik nodig omdat die meisjes nouwel verlegen zijn. Als je ze later ooit nog eens tegenkomt, gekleed dan bedoel ik, kan je ze nog herkennen, begrijp je? Het

— Nou dank u. Ik kijk alleen maar zo'n beetje rood.

zijn aardige, lieve kinderen, die zich heel niet door een jong kappertje zouden willen laten behandelen en liever hadden we dan ook een getrouwd vent gehad, maar enfin, jû hebt daar ook wel iets van weg."

Albus pretend had hij een schaar van een plank gepakt, nam ter hoogte van het gezicht de voorzijde van het lakken, dat over een der meisjes hing, tussen zijn vingers, trok het iets naar zich toe en knipte er met een vliegende beweging een driehoekig kluifje in. Daarna klakte en knipte hij nog eens, zodat al spoedig twee vrouwen van onbekende kleur, me door de burnesachtige kap zandachtig opnamen.

Als menid die gewind is aan zulke karweitjes, ging Glimwormpje vervolgens vlug en vlakkend het rijtje langs. Toen hij klaar was loeken vier paar ogen hem onderzoekend en monsterend na. Het was een eigenaardig gevoel. "Volgende klant!" riep ik gewoonte getrouwe zo onverschillig mogelijk.

Het dichtst bij de stoel staande meisje trad naar voren, maar hield met haar ene hand angstvallig het lakken op zijn plaats. "Trek het maar wat op, zoals je dat normaal bij het

— Ik heb drie onvervallen meisjes voor m'n pruus nodig. Wie van jullie heek zeg heeft niet een man in het gedachte?

scheren ook doet," commandeerde Glimwormpje. Ik trok het omhoog, terwijl het meisje haar benen optilde en ze over de leuning van de stoel legde. Het ging allemaal zo vanzelfsprekend dat het was alsof ze elke dag geschoren werd. Daarna trok ze haar minuscule top over haar hoofd omhoog en daar was het dan het juwelendoortje, zonder enige afwijking of wat dan ook.

Het was echter wel wat moeilijk herkenbaar voor me vanwege mijn lengte.

"Ik zal er een kleuntje onder moeten plaatsen," zei ik, anders kan ik er vanwege mijn lengte zo moeilijk bij."

"Ga je gang maar," zei Glimwormpje, toen er vanonder het lakken geen bezwaren werden geboord.

Ik pakte een leen kussen, het leukere ding ging op haar schouder en boorte de hoogte in, en voorzichtig schoof ik het kussen verder. Niet zelden had ik het echter op zijn plaats, of ze vloog als door een slang gebeten overend en scheetruide: "Eer, dat is steenkoud!"

"Ik zal er een doek overheen leggen," beloofde ik. Terwijl ik daarmee nog bezig was, ging het meisje al uit zichzelf zo gemakkelijk mogelijk liggen, zodat mijn archedierren goed tussen haar benen kwamen. Het was een pronkstukje en met enig spijt bedacht ik dat het eigenlijke wonder was het te ondoen van alles wat erom en erbij hoort. Zij genietend begon ik in te spelen, pakte mijn scheermes en keek Glimwormpje na.

"De meisjes bevestigen zeker wel dat ik ze tot op zekere hoogte met mijn handen moet aanraken bij de ... ch behouding!" vroeg ik.

"Die behouding je heus wel merken wanneer je braken je beekje gaat," grinnikte hij. "Ik zou maar een beetje uitkijken als ik jou was en het niet maar niet te diep in het pekelvies zetten."

Ik legde het scheermes terug op de plank. "Als je soms van plan bent rozen te gaan trappen, heb ik liever dat je een ander opzoekt," zei ik zo kalm mogelijk.

"Het was toch maar een lollytje," zei Glimwormpje vlug. "Je doet het zelfs prima en als jouw gezicht met

bij de meisjes in het petje was gevallen, was Prutemps nu, I noot in die stoel gaan zitten. Ga jij maar rustig door, knaap."

Ik pakte derhalve mijn mes weer op en begon er zo waar hoe langer hoe meer zin in te krijgen, al moet ik eerlijk bekennen dat het mij steeds moeilijker viel mijn handen niet eens even lekker te gast te laten gaan bij al dat lekkers dat me als het ware op een presentenbladje werd aangeboden.

Het eerste grietje nam precies vijftien minuten in beslag, maar werd dan ook in prima stijl en met een speelsheid huidige afgeleverd. Bij het tweede meisje bracht ik de tijd terug tot tien minuten.

De derde becht echter enige complicaties met zich mee. Ze was een tikje dikker en iets gevoeliger dan de anderen en had een wreide van prachtige zijdeschijne kralenketting. Ik kon mijn ogen er echt niet vanaf houden, hetgeen tot gevolg had dat ik mijn kwast, die ik pas had uitge-spoeld, nâddt de scheerpet stak in plaats van erin.

Mijn vergissing bemerkte ik pas toen ik met de ruwharige, zeepkruis kwast haar doosje wilde intopen en daarbij onopzettelijk met de stugge, prikkelende haren langs een uiterst gevoelig plekje, noem het maar gerust een verborgen voortje, steek. Bij elke streek van de kwast kraaide ze het uit van gnost.

"Houd toch in godnaam op, Mavin," hoorde ik een der andere meisjes zeggen. "Je lijkt wel een meisje van 12 jaar dat met haar neefje in een donkere kast vader en moedertje aan het spelen is."

Haastig zeemde ik haar in, maar liet bij het scheren als berlooto mijn pink over detectie plekje glijden, zodat Mavin giescheld en nog na genietend uit de stoel stapte.

Toen mijn laatste klant onder het iet vanden kwam en alles klaar was om te vertrekken haalde Glimwormpje uit zijn borstzak een kaartje te voorschijn.

"Loos bij eefgenheid eens aan en kom eens kijken naar onze make-up show," zei hij euforisch terwijl hij mij het kaartje gaf. "Het is voor mijn rekening natuurlijk."

Het lag op mijn lippen hem te vertellen dat ik de hele show al gezien had en de rekening al binnen had, maar bedacht dat het beter was hem niet voor het hoofd te stoten.

Als gezien achter elkaar verlieten ze de salon en kon ik eindelijk gaan sluiten.

Onderweg naar huis al ik ergens een snakke, maar onder het eten en ook daarna toen ik al lang en breed thuis was en het maarlijk gemakkelij gemaakt had. Het het geboude me niet los. Speciaal die Mavin kon ik niet uit mijn gedachten zetten. Steeds weer zag ik die figne blonde haarstree voor me. Nadat ik myself een stevige borstel had ingeschoten, besloot ik me om te kleden en een taxi te nemen naar de Bongo Club, het adres dat op het kaartje vermeld stond.

Ik was verbaasd toen ik zag dat de zaak meer dan vol was. "Nieuwe show," verklaarde de barkeeper, nadat ik me op een krak had gebeten en hier een opmerking over maakte. "Ze hebben

— En handig dat hij is, ik hebda niet aan m'n kruik naar te zetten!

hier steeds weer dezelfde attractie en toch blijft het altijd weer nieuw. Het lijkt wel of ze er niet genoeg van kunnen krijgen. Ik voor mij zeg maar zo, als je er een gezien hebt, heb je ze allemaal gezien, alleen doen deze meisjes het met een sluijer voor. Na de eerste show heeft de baas al zijn goede klanten opgetrommeld om te komen kijken en omdat hij daar heeft laten schermen dat er wel eens een inval zou kunnen komen, is het nu zo druk."

Ik bestond op die tweede show te wachten. Per saldo zou het niet moeilijk zijn Mevis eruit te pikken, ze was iets gewetterd dan de anderen en blond. Het leekde wel aan hoe veel verstand ik van show-business had!

Tegen de tijd dat de show afgelopen was en de meisjes geradenoord alles afgevoerd hadden, kwamen ze in het volle licht van de schijnwerper te staan. Stomverbaasd keek ik naar de vier meisjes. Twee hadden gitzwart haar en twee rood, terwijl geen van hen ook maar iets dikker was dan de anderen. Onder de make-up en poeder leken de gezichten als uit steen gehouwen en de man die de volgende morgen naast een van hen wakker zou worden, zou er houts geen tekenen aan overhouden.

Wie was nu je godnaam Mevis en hoe mocht ik haar benaderen? Uit mijn portemonnee diepte ik een stukje papier op en schreef:

Beste Mevis; wat denk je ervan als we de rest van de avond eens gezellig samen doorbrachten? Ik zal voor de bar op je wachten. Met scheerproeten,

DE KITTelaar

Ik gaf het briefje opgevouwen aan de barkeeper, gelijk met een bijjet van \$ 10 en zag hoe hij een draadje waarachterde en haar het briefje overhandigde. Rustig dronk ik mijn glas leeg en wachtte af. Natuurlijk was het de vraag of zij het zou snappen en hoopde ik er maar het beste van. Ze had natuurlijk een prauk gedragen, misschien zelfs wel alle vier!

Een paar minuten later hoorde ik achter mij het geklik-klek van hoge hakken, onderbroken door een gegelchel dat mij als muziek in de oren klonk. Daar was mijn blonde Mevis dan toch eindelijk! Toen ik me met een ruk omzwaarde zag ik dat het een van de zwarthaarigen was, die nu direct heel openhartig vertelde dat de natuur haar begiftigd had met prachtig zwart haar, behalve op die plekken die uit de aard der zaak zeiden of nooit het daglicht aanschouwen.

Het briefje was toen het in de kluis-kamer werd gebracht van hand tot hand gedaan en de ondertekening was voor haar voldoende geweest.

Zelden had ik een betere reden voor een afspraakje kunnen bedenken en overigens, ze was de volgende morgen nog zwart en glad, want als man en als koper versta ik m'n vak!

Te zwaar bevonden

Hij behaalde maar \$ 100 als hij een nachtje bij haar mocht slapen, maar behaalde er maar 30 en liep toen lachend weg totdat de rechter de zaak in haar voordeel besliste!

Vanuit zijn kantoor in Main Street, zag Mark Bradford de zon als een vuurrode bol boven de lage gebouwen aan de overkant staan. Het was een prachtige dag, wel een beetje koud en koud, maar dat bracht de tijd van het jaar met zich mee.

Lut achterover geleund in zijn stoel, in zijn hand een whisky en de voeten behaaglijk op het bureau geplaat, luisterde hij naar de zachte muziek uit de draagbare radio die naast hem stond en bedacht dat het zo best uit te houden was.

Met een ruk schoot hij plotseling overeind toen Lily LaRue, de schoonheidsspecialiste, het pand eraan verliet en vlak voor zijn raam aanstaafte maakte over te steken.

De blonde krullen die tot op haar rug vielen en de welgevormde schouders, die houvast gaven aan een paar prachtige volle, uitdagerd naar voren gestoken borsten, hadden de afgelopen weken zijn herten dansen aan het werk gezet en hem weliswaar

af doen vragen of de onderbouw wel in volkomen harmonie met het schoons van boven zou zijn.

Ze betrapte hem erop dat hij haar niettek, draaide zich half lachend om en knikte hem vriendelijk toe voordat zij de sprong naar de overkant waagde.

Na zijn whisky opgedronken te hebben, maakte hij van het papieren bekertje een kausje prop en gooidde die uiterst behendig vanuit zijn stoel in de prullenmand aan de andere kant van de kamer, daarna likte hij nog een zijn lippen af en schudde het hoofd.

Die Lily was nu anders een stuk! Die moest de zonde meer dan waard zijn! Hij zou er heel wat voor over hebben om daar eens lekker met in een hoogberg te rommelen. Gelooft maar gerust dat die wel wist wat er broedde bij de reuzes! Die wist donders goed welke zo grappen moest en wist zo grappen moest bevonden was zo al eens getrouwd geweest, zodat het hem niet de eerste keer zou zijn. Die

was natuurlijk afgestudeerd tot en met! Hij moest toch eens een beetje maar werk van haar maken, misschien zat er wel iets in!

Het was nu nu voordat Mark klaar was met zijn werk en al zijn papieren opgeborgen had. Nu die lussen voor de ramen gedaan te hebben, gronde hij zijn hoofd van de knieën, zette die een tikkeutje schuin op het hoofd, draaide het licht uit en sloeg de voordeur achter zich dicht. Toen hij zich nogal bruisend van de deur afwendde om zijn weg te vervolgen, boeide hij bijna tegen een in donkerblauw uniform gestoken politiebagent op.

"Oh, pardon," stamelde hij opkijkend, om onmiddellijk daarop lachend te vervolgen, "Wel, allenschtig Dave, ben jij het? Heb je nachtdienst van de week?"

"Ja Mark," antwoordde de grote, goedmoedig uitzienende reus lachend. "Ga jij maar lekker naar huis hoor, ik ga vannacht wel op die zaak van je. Hoe gaat het anders? Drukt?"

"Ik mag niet nappeten, Dave. Verzekeringen hebben ze altijd nodig en ik hoef dat ze daarvoor naar mij toe komen".

Het gesprek stopte toen Lily de deur van haar schoonheidssalon op slot deed. "Polverduits zeg," grinnikte Dave, "die buurvrouw van je mag er anders ook best weten. Wat een stoet, zeg!"

"Ja, daar zou ik nou met plezier \$150 voor vertellen om eens een avondje mee te kufferen, Dave".

"Misschien is dat juist nog wel het enige dat ze tekort komt, ouwe reus. Ze weet het, bij, alles zit erop en eraan, de mankeert niets aan... maar geld kunnen die poppetjes altijd gebruiken en waar ze het laten. Kore, ik ga weer eens verder met m'n ronde. Pruttig weekend, Mark... en tot kijk".

Enigzins schuw keek hij zijn oude schoenmaker na die langzaam de straat uitsloegde en draaide zich daarna om om naar zijn wagon te gaan die langs het trottoir stond. Even keek hij alsof hij het in Keulen hoorde domderen. Naast zijn wagon stond Lily. "Meneer Bradford, mocht u er berwaar tegen hebben me mee te nemen en me thuis af te zetten?" vroeg ze lachend. "Iemand zou me op korren halen, maar ik denk dat er iets tussen gekomen is!"

"Maar natuurlijk, juffrouw LaRue."

Netjes hield hij het poortje voor haar open, "Stapt u maar in!"

Hij startte de auto en voegde voorzichtig en behendig in het andere verkeer in. Nauwelijks twee blokken verder was het Lily die de bom deed ontploffen. "Meneer Bradford, meende u echt wel u daarnaar tegen die politiebagent zat?"

Het kwam Mark voor alsof hij een stevig ik op zijn hoofd te plaatsen kreeg. "Heb u hebt u... dat dan gekoort?"

"Ja... en ik vraag het u nog eens, meende u wel u daarnaar zat?"

"Wel ch... ja ch... je zeker!" "Prachtig," lachte Lily, al haar hagelwitte tanden bloot. "Dan houd ik u daar aan!"

"Geweldig, schitterend!" riep Mark in opperste verbazing uit. "Maar waar?"

"Bij mij thuis... goed?"

"Natuurlijk!"

"Bij haar thuis" bleek de 3e verdieping van een van die hemelhoge flatgebouwen te zijn. Ze deed de deur open en draaide het licht aan. "Treed binnen in het Heilige der Heiligen, meneer Bradford!"

Het allereerste waar Marks oog op viel was het grote, rechte bed dat in het midden van de kamer stond en waarover met veel smak een zwol nandoende rood-witte laken sprak was gedrupt.

Zachtjes sloot Lily de deur en kude: "Wel, alles naar genoegen!"

"Geweldig," knikte Mark. "Wat een fijne speelplaats!"

Ze had zich met haar hele lichaam vast tegen hem aangedrukt en wreef nu zachtjes haar wang tegen de zijne. Hij voelde de vonk overspringen en bemerkte hoe door haar kleren heen de stervig, maar toch speelse borsten sloot als het ware aan hem vastzagen.

Het kwam hem voor alsof er een octopus aan het werk was. Bevend van begeerte naar al dat heerlijkheid dat nu zo perden binnen zijn bereik was gekomen, bracht hij zijn hand tussen hen beiden in en begon geïstigd de knopen van haar blouse los te maken.

Toen hij het laatste knoopje uit de rok had, trankte hij met bevende vingers op haar rug in een onhandige peding haar bustehouder los te maken en greep, toen hem dit tenslotte gelukt was, gretig naar die stellige, warme

boilen, waarvan de tepels zich onder de zacht strekende druk van zijn vingers opheven en kushand werden. Het bloed klopte in zijn slapen toen hij haar borsten in de volle hand nam en om beurtten zijn lippen op beide tepels drukte.

"Kore nou, Mark! Je scheidt er hier toch niet uit, wel?"

Slechtes met tegengien lieten zijn lippen de twee slijmheiden los en trok hij haar blouse uit. "Zo beter?" vroeg hij. Lily maakte zich even van hem los, trok haar schouders even in de hoogte en liet zo de witte kanten bustehouder

op de grond naast haar blouse glijden. Langzaam bracht zij haar hand naar de zijden van haar rokje, trok de rit naar beneden en bleef toen afwachting voor hem staan om hem de gelegenheid te geven de strip-brass te volstaan.

"Vooruit Mark," zei ze, "een beetje opheffen hoor... ik kan niet zo lang meer wachten, lieverd!"

Haartig en ongeduldig trok hij bijna weer haar onderrok en brakte haar omhoog, tot alom op één grote hoop aan haar voeten lag, en drukte haar daarna wild en hartstoechtelijk tegen

— Eerlijk waar, dit jaar heb ik echt goed opgepeut!

zicht aan. Toen hij haar even later zocht om, op bed gezeten, toe te kijken hoe ze uit haar kleren stapte, besocht hij dat hij nog nooit eerder zo'n gaaf beeldwerkje had gezien.

Vlug trok hij zijn eigen kleren uit en liet intussen geen oog af van de bekoortlijke nuff die daar voor hem stond. Na het handje volgde al spoedig zijn broekje, daarna trok hij haar wild naar zich op het bedde bed. Nog even keek hij al bij voorbaat genesteld naar dat goddelijke wezenje dat met wijd open benen op hem wachtte en dat met haar blanke lichaam zo bijzonder zinnelijk afstak tegen de rode sprut, daarin draaide hij het lampje op het nachtkastje uit en gleed met zijn van hartstocht rillende lichaam tussen de slank, uitsproeiende dijen.

Het wilde zoeken naar de ingang van dit heiligspeeldje was op zichzelf al een teregend genot, maar toen zij hem haar bij hulp en zich wild van verlangen tegen hem aan drukte, duurde het niet lang of zij hadden het ritme gevonden en voelde hij haar lichaam spannen toen een gemeende krete van haar te kennen gaf dat zij op haar hoogtepunt was. Toen ook hij zich liet gaan, was het alom de wereld stil stond en huns ras gaf hij haar in korte, hevige stoten alles wat hij te geven had. Daarna lagen beiden uitgeput, maar uiterst voldaan, nog nagegruet naast elkaar.

"En mijn waarde meester Bradford," glimlachte ze, "heb je genoten, was het lekker?"

"Zeker, Lily," zag! Het was verrukkelijk!"

Mark stond op en begon zich aan te kleden terwijl hij nog steeds keek naar dat brakte pure natuur, dat daar zo ombarven op het grote ronde bed lag en dat even tevoren helemaal alleen van hem was geweest.

Zijn hand in zijn zak stekend, haalde hij er een rolletje bankbiljetten uit, liet ze even door zijn vingers glijden en legde er terlotte een tussen haar borsten.

Vlug pakte zij het op en bracht het op één lijn met haar ogen.

"Maar wat lift je me nu in rode naam?" schreeuwde ze. "Dat is \$ 50, terwijl je me er 100 beloofd had!"

Mark lachte haar vertoont in haar gezicht uit.

"Als je me niet onmiddellijk de rest

van het geld geeft, klaag ik je aan wegens oplichting."

Hij lachte nog harder. "Ik zou wel eens willen weten op welke gronden je mij aan zocht willen klagen," grinnikte hij, terwijl hij rustig de deur achter zich sloot en zich uit de voeten maakte.

Een paar weken later keek hij echter geamuseerd en toch verbaasd op, toen hij een oproep ontving om voor het gerecht te verschijnen in verband met een tegen hem ingediende aanklacht. Haastig zocht hij zijn advocaat, Maury Dyer, op en legde hem de zaak uit.

"Nogal overdreven voor een uurtje stoesen, hè Mark? De zaken gaan zeker goed, hè?"

"Prut geen pan, Maury. Het is natuurlijk een viese streek, een schartje luisstreek!" Ik had 't d'r moete probees moeten breken. Dat is nou niet wat je van zo'n ordinare stukhoor kunt verwachten."

"Ik dacht anders dat je er nogal schik in had. Waar maak je je eigenlijk zo druk over?"

"Oh, op zichzelf is die aanklacht wel geinig, maar ergens zit het me toch niet lekker. Wat denk je ervan?"

"Ik denk niet dat je er erg over in hoeft te zitten, Mark. Zij heeft geen enkele gebuise en erg slechtheid zal die aanklacht wel niet zijn, maar het is en blijft toch een misbruikt geval. Ze heeft nog een goede advocaat ook, ere Clarke Dawson. Erg benieuwd hoe die het zaakje naar voren brengt!"

Een goede maand later moest Mark voorkomen.

Na de gebruikelijke opening van de zitting en de beëdiging richtte de advocaat van Lily, Clarke Dawson, zich tot de rechter met de volgende woorden:

"Edelachtbare, mijn cliënte, Lily LaLus is eigenares van een stukje begroeid en opdelijk braak leggend terrein, hetwelk zij aan beklaagde afstaat om door hem te worden gebruikt voor het doel waarvoor het zich leende, tegen een van tevereen afgesproken verpoozing van \$ 100. Peklaagde nam inderdaad bezit van dit stukje ruig terrein en maakte er een grondig en intensief gebruik van. Toen hij het echter na gebruik weer verliet, betaalde hij mijn cliënte in plaats van

de overeengekomen \$ 100, slechts de helft, namelijk 50."

Maury grinnikte en leunde over naar Mark om hem toe te fluisteren: "Dat heeft die sluwe, ouwe vos nogal versierd, maar wacht maar... ik geloof wel dat ik daarop een antwoord weet!"

Maury stond op en begon zijn pleidooi voor Mark Bradford. Terwijl hij zich tot de rechter wendde, sprak hij: "Edelachtbare, mijn waarde collega heeft de zaak zeer beknopt en duizelig weergegeven, zodat ik eveneens kort in mijn verdediging kan zijn. Mijn klant geeft toe, dat de jongdame in kwestie een waarlijk schitterend stukje begroeid terrein bezit, dat hij voor een zekere periode van haar kuisde en waarvoor hij haar beloofd \$ 100 te betalen. Hij erkent ook inderdaad dit eigendom van de jongdame te bezit te hebben genomen en het te hebben gebruikt voor het doel waarvoor het werd aangeboden. En, edelachtbare, ik kan u verzekeren dat mijn klant dit met groot genoegen deed en daarvan dan ook ten volle genoot. Wat mijn waarde collega echter vergeet te vermelden en waarvoor ik thans de bijzondere aandacht van het Hof vraag is, dat mijn klant op bedoeld stukje ter-

rein een bron ontdekte. Een bron, edelachtbare, welke opening hij verzwaaide met stenen en waarin hij een bus sloeg om er aldus een goed werkende pomp van te maken. Het zijn dan ook deze verbeteringen, edelachtbare, die naar wij menen de \$ 50 verschil uitmaken tussen het overeengekomen bedrag en de door mijn klant betaalde \$ 50. Wij verzoeken het Hof dan ook bevelde de eis niet ontvankelijk te willen verklaren en mijn klant vrij te spreken van het hem ten laste gelegde."

Clarke Dawson tikte Lily even op de schouder en richtte zich opnieuw tot de rechter.

"Edelachtbare! Mijn cliënte geeft inderdaad toe, dat beklaagde op het begroeide stukje terrein een bron ontdekte, dat hij de rand verzwaaide met stenen en dat hij een bus achter het bed de bedoeling om pomp te installeren. Maar, edelachtbare, mijn cliënte bevoert tevens, dat beklaagde geweten heb dat zich een bron tussen de bossen van het terrein bevond, anders had hij dit terrein zeker niet gekocht. Daarop komt nog, edelachtbare, dat toen beklaagde het terrein weer verliet, hij de stenen rondom de bron verwijderde, de pomp wegsmaet en de bus

— Moet dat nou Wout? Laten we wachten tot we in het hooi zijn. . .

er weer uittrek. Mijn cliënte belooft eveneens, edelachtbare, dat het gat nu veel groter en weder gevuld is dan voorheen, zodat het gewaar oplevert voor anderen. Er zouden wel eens kinderen in kunnen vallen! Het is derhalve deurens, edelachtbare, dat wij het Hof verzoeken ons alsnog die \$ 50 te willen toekennen, zodat mijn cliënte onverwijd extra veiligheidsmaatregelen kan treffen."

Even zat de rechter nadenkend voor zich uit te staren, daarna schrapte hij zijn keel en wendde hij zich tot de advocaten en hun cliënten.

"Wilt u, heren en de jongedames alstublieft even opstaan? Dank u wel! Daar de heren deze zaak op zo'n delicate en uiterst professionele wijze aan de orde hebben gesteld, zal het Hof nu uitspraak doen. De eis van mejuffrouw Lily Laikue wordt toegewezen en beklaagde veroordeeld tot betaling

van de nog resterende \$ 50 aan ebaaras. Tevens wordt beklaagde veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding, zijnde \$ 150."

"Neer!" kretenden Maury en Mark als uit één mond.

Langzaam liep Lily op Mark toe en stak haar hand uit. „Ik hoop, dat je geen wrede blijft koesteren, Mark, maar toch zie ik die \$ 50 graag zo spoedig mogelijk tegemoet." Ze maakte aansluiten om te vertrekken, maar hoorde nog even op haar schreden terug.

"Tóch ben je een fijne, lekkere vent, Mark; ook ik heb genoten en mocht je ooit nog eens besluiten dat terrin nog eens nodig te hebben.... de deur staat voor je open, hoor... alleen," ze keek hem schalks aan "dan is het natuurlijk wel vooruit! betalen gebieden, hoor!"

— Zullen we hier samen een de vleggestok gaan hangen?

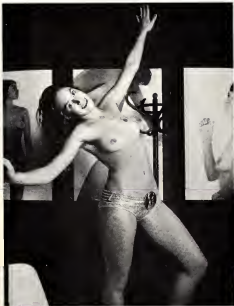

SEX 69 IN KOPENHAGEN

De belangstelling voor de seksbeurs die in oktober in Kopenhagen gehouden werd was enorm. Achtduizend bezien, had men zo'n opkomst zelfs niet verwacht. Alleen al vanuit West-Duitsland waren aartsmen voor meer dan 5000 kaartjes binnengekomen. Toen de tentoonstelling nog lang niet geopend was, geheel onverwacht kreeg men een aanval van Censuur van 200 kaartjes; met chartervluchten kwamen de Arabieren kijken wel mee in Europa onder seks verstant. De Densen zelf waren niet zo enthousiast, de buitenlanders des te meer. Op de beurs was van alles te zien en nog meer te bewonderen. Een groepje Duitse meisjes maakte van de gelegenheid gebruik om in Kopenhagen te protesteren tegen de censuur op seks in hun eigen land, vooral de dames uit het gezelschap wond er geen doekjes om...

Middeleeuws en naar aanleiding van de eerste open tentoonstelling van de eerste dag mocht de pers naar binnen. 2500 300 fotografen maakten van de gelegenheid gebruik om naar hartelust glorie te schijnen en de dame demonstratie te maken toen ook voor de eerste keer het beste beeld was.

Er waren van allerlei vereringen te bewonderen. Kettingen, ringen, halsslangen en ook een hele reeks kunstobjecten. Sinds de kunstschied dachten we van deze apparaten af te zijn, maar nu weer. De moderne van voornamelijk zijn vrouw van een goddelijke voor het gevoel zij het niet meer zonder hen uit kan houden. Minder kan dan ontstond van een uitstapje naar Kopenhagen gericht, terwijl hij menigver veilig bewaakt weet dank zij een sierlijke goddelijke, kompleet met een ingewikkeld slot dat „staats symbooltjes“ uitbeeldt.

Het hogen met de sieraden alomtafel in Parijs. Op een show van moderne hippe kleding droegen de twee mannequins — Mia en Vicky — verschillende plakken met afbeeldingen van een parend mannetje en vrouwtje. Dit sloeg direct eenem in en een rige was geboren! Op de schubben vond ze voor het eindelijk haar hoogtepunt.

Aan sterfje kettingen gingen deze plakken, in alle mogelijke maten en met de meest mogelijke en onmogelijke kombinaties. Al naar gelang de prijs, vertoonden de reizen van een vauwig blik tot fijn bewerkt zilver. Ofschoon de afbeeldingen op de sieraden in modems ogen wel degelijk van pornografisch karakter zijn, desondanks zal de politie hier weinig kunnen uitrusten. Vele afbeeldingen zijn afkomstig uit Griekenland, India en Egypte en in elk museum van oudheden zal een opzettend bezeker dergelijke motieven afgebeeld zien

Hier afgebeeld als sleutelhanger een mannetje en vrouwtje. De sleutelhanger kan heel eenvoudig en kleinste gesloten worden door de twee poppetjes op elkaar te drukken en elke positie op eerste gezicht pornografisch, maar wat te zeggen van precieze details mannetjes en vrouwtjes op kunstwerken uit India, waar de kunst vroeger zo primitief was dat men niet wist hoe een mannetje en vrouwtje uit te beelden dus alle de mannetje en vrouwtje van deze sleutelhanger?

In een stand voor
vibrators toonde een
juffrouw heel je met
zo'n apparaat moet
weggaan en wat je
er allemaal mee
kunt doen en be-
reiken. Om de aan-
dacht te trekken
was een speciale
strip-tenue show
voor een juffrouw
— die aanvankelijk
gewoon op de stand
ronddreef — zich ope-
lijk als een vol-
kende striptijer. Ze
gaf een strip weg
die werkelijk van
de bovenste plank
was. Elke keer als
er weer iets bloot-
gekomen was, pikte
ze de vibrator en
het duidelijk aan de
verzamelde dames,
heren — en kind-
ren! — zien hoe
prutig het ding wel
was voor een vrouw
die om iets anders
wil.

Na de eerste dag
moesten diverse
standhouders baren
dat ook in Dene-
marken niet alles
toegestaan is. Al
beveest de politie
zich dat als offi-
cieel met de seks,
ze houdt nog wel
deugdelijk een oogje
in het zell. Verach-
telende shows moe-
ten niet meer ver-
toord worden en
heel wat pornogra-
fische films werden
verboden. Niet on-
der het „is ver-
guld“, maar ander-
men gaan vergan-
ging had eenge-
vraagd voor een
filmvoorstelling of
het oproepen van
een strip-tenue.
Natuurlijk zijn die
dingen niet ver-
boden, maar alleen
in speciale geleg-
heden zoals nach-
clubs en bars.
Met dit argument in
haren kon men een
volledige controle
uitoefenen op de
bewegingen van
sex 88.

